

N.M. SCHOUTEN
Het Kerstfeest van
Anneketen

HET KERSTFEEST VAN ANNEKETEUN

Tekeningen van R. Snapper

HET KERSTFEEST VAN ANNEKETEUN

DOOR

N. M. SCHOUTEN

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

I

EEN AVONTUUR

Bij mij in de straat woont een meisje, en dat heet: Anneketeun. Een leuke naam is dat, hè! Nog nooit gehoord? Toch wel? Wat zeg je, woont er bij jou in de straat ook een Anneketeun? En zit ze bij jou in de klas? Dat is grappig! Maar dat is die Anneketeun niet, die bij mij in de straat woont, hoor! Want ze is negen jaar en ze heeft blonde krullen en ze Wat, wil je me wijsmaken, dat jouw Anneketeun ook negen jaar is en ook blonde krullen heeft? Dat is heel toevallig. Maar jouw Anneketeun heeft vast dikke, rooie wangen, waarin, als ze lacht, twee kuiltjes komen. Is 't niet zo? Nou, dan is het mijn Anneketeun lekker niet, want die heeft, echt waar, een beetje magere wangen en ziet meestal wit. En een flinke honger zoals jij altijd hebt, heeft ze nooit. En nu denk je misschien: „Dan is dat een saai kind, dat nooit buiten spelen mag. Niks aan!” Mis weer! Ze hoeft niet in huis te blijven, zó erg is het gelukkig niet, ze Nee, ik schei er uit. Ik zal vertellen gaan wat mijn Anneketeun beleefd heeft. Luister je goed? Ja? Daar gaat ie dan! Anneketeun is met Mieke, haar vriendinnetje, op het plein aan het tollen. Het kan best, want het Septemberzonnetje is nog lekker warm. Ze kàn het, hoor! Maar dat komt, doordat ze zo'n fijne tol heeft. Die van Mieke is telkens uit, dat is een „glazewipper”, die rolt een eind weg over het plein en staat maar een ogenblikje. Af en toe kijkt Mieke spijtig naar Anneketeun. Die heeft zo'n beste tol, maar dat nare ding van haar! Maar stil, ze weet wat.

„Hoor eens, Anneketeun,” roept ze. „Zullen we ruilen?”
„Dat wil ik wel, als jij met me meegaat naar boer Beerepoot.”
„Goed!” zegt Mieke gretig. „Maar wat moet je daar doen?”
„Een liter melk halen. Gisteren was Beerepoot bij ons, en hij zei
toen: Wat ziet Anneketeun er pips uit. En toen vertelde moeder,
dat ik zo weinig at. Zo, zo, zei boer Beerepoot. Dan moet ze maar
eens aan de volle melk. Ze mag drie keer in de week een liter
bij mij halen.”

„Leuk, zeg. Hoe laat ga je er heen?”
„Vijf uur, heeft de boer gezegd, want dan zijn de koeien ge-
molken.”
„Maar ik moet om zes uur thuis zijn, hoor,” zegt Mieke. „Kan
dat?”
„Gemakkelijk. En Anneketeun, blij dat Mieke mee wil, geeft
dadelijk haar tol over en zij krijgt de „glazewipper” er voor
terug.
Mieke maakt met de tol een kuiltje in de grond. Het touwtje er

om . . . rrrrt . . . wat draait deze tol toch fijn!

Anneketeun kan met haar vingers de tol opzetten. Nu snort hij in het rond. Vlug een harde klets met de zweep . . . raak... maar toch mis, dat nare ding stuift een eind verder over het plein. Anneketeun heeft er wel een beetje spijt van dat ze geruild heeft. Ze wil haar tol graag terug hebben, maar dan zal Mieke niet met haar meegaan en het huis van boer Beerepoot staat een klein eindje buiten de stad. In je eentje is dat een vervelend stuk om te lopen. Met z'n tweeën is het veel gezelliger . . . Daarom blijft ze maar met dat nare ding tolleren tot kwart voor vijf. Nu gaan ze samen naar Anneketeuns moeder.

„Moes,” roept Anneketeun. „Mieke gaat met me mee naar boer Beerepoot.”

„Dat is leuk, zeg. Geef dan jullie tolleren en zwepen zolang maar hier, dan zal ik meteen . . .” Plotseling zwijgt moeder. Ze brengt haar vinger tegen het voorhoofd en denkt even na en dan zegt ze:

„Ik sta er over te denken waarin jullie de melk moeten halen.”

„In de melkkan toch,” zegt Anneketeun.

„Dat zal niet gaan, kind. Zólang kun je die niet dragen. Zo'n ding is veel te onhandig.”

„Kan het niet in een emmertje, mevrouw?” bedenkt Mieke.

„Dat is wel iets,” zegt moeder. „Ik zal even in de keuken kijken.”

De twee vriendinnetjes wachten zolang in de kamer.

Mieke loopt naar de box, waarin kleine Kees zich aan de spijlen vastklemt.

„Dag Kees!”

Kees steekt zijn handjes uit en roept: „Uite . . . uite!”

„Mag dat, Anneketeun?”

„Nee, hoor! Want dan wil hij er niet meer in.”

Dan neemt Mieke een bal uit de box, houdt hem omhoog en zegt:

„Pak hem maar!”

Kees kraait van plezier. Hij vindt het wàt fijn, dat Mieke zo met hem speelt. Mieke zou nog best wat bij hem willen blijven.

„Hè,” zucht ze. „Ik wou, dat ik ook zo'n klein broertje had.”

Nou, dat kan Anneketeun best begrijpen. Wie zou er nu niet zo'n lief broertje willen hebben!

Meteen gaat de kamerdeur open en moeder komt binnen met een emmertje in haar hand. „Dat is nu ook wat,” zegt ze een tikje bezorgd. „Nu heb ik toch niet één deksel, dat er op past. Het éne is te groot, en het andere is te klein. Zouden jullie het zó wel kunnen halen?”

„Dat kunnen we best, hè Mieke?” zegt Anneketeun. „We zullen het emmertje tussen ons in nemen, en netjes in de maat lopen. Dan morsen we vast niet.”

„Als dat zo is,” zegt moeder, „krijgen jullie elk een verrassing.”

„Wat is dat?” vraagt Anneketeun nieuwsgierig.

„Nee, nee! Dat zeg ik jullie nog niet. Ga er nu maar gauw van door, anders komen jullie te laat.”

Daar gaan ze. Het emmertje schommelt tussen hen in. Mieke begint te zingen: „Eén – twee – in de maat, anders wordt de juffrouw kwaad.”

Anneketeun zingt ook mee en het emmertje doet ook mee: „Knierp – knierp.”

Ze zijn vlugger de stal uit dan ze denken. Nu zijn ze gauw bij de boerderij. Aanstonds moeten ze eerst een stil zijweggetje in, dan een krom bruggetje over en dan zijn ze er ook. Het zijweggetje is smal en aan weerskanten staan lage heesters. Het is er stil, er loopt bijna nooit iemand. Alleen de mensen, die op de boerderij moeten zijn, lopen daar. En dat zijn er niet zo heel veel. Als ze in het laantje lopen, vraagt Mieke fluisterend: „Vind jij het hier niet griezelig?”

„Griezelig? Helemaal niet! Het is toch licht, als het nu donker was, dan. . . .”

„Dan ging ik er voor geen honderdduizend gulden door. Nu vind ik het al eng. Er kan best een wolf in de struiken liggen loeren.”

„Er zijn toch geen wolven in ons land, rare!”

„Maar wilde zwijnen wel!”

„Bij de boer in het hok, bedoel je.”

Anneketeun moet om die Mieke lachen, en nu moet Mieke er zelf ook om lachen.

„Ik zei het maar voor de grap, hoor,” zegt ze.

Anneketeun gelooft het maar half. Mieke kan het nu best zeggen, omdat ze het laantje uit zijn, en ze nu voor het hoge bruggetje staan. Hard stampen als ze er over gaan, dat klinkt altijd zo grappig hol. Anneketeun doet haar best en Mieke ook. 't Is of de planken kapot moeten, maar dat zal niet gaan! Als ze er bovenop staan, lopen ze naar de leuning en kijken naar beneden in de diepte. Daar zien ze zichzelf in het rimpelige water. Ze wuiven en trekken rare gezichten. Echt leuk is dat. Maar nu horen ze een motor tuffen. Daar komt de schuit van boer Beerepoot aan. Ze zullen blijven wachten tot de schuit onder hun voeten doorvaart en dan zullen ze vliegensvlug naar de andere kant van de brug rennen om de schuit weer te voorschijn te zien komen.

Terwijl Mieke weer even naar beneden kijkt vraagt ze: „Waarom zou het bruggetje in het midden zo hoog zijn?”

„Weet je dat niet? Anders kunnen de pramen met hooi er immers niet onderdoor.”

„O, ja,” zegt Mieke tevredengesteld.

Daar is de schuit al vlak bij de brug.

„Dá-á-ág,” roepen Anneketeun en Mieke. Dat vinden de mensen in de schuit vast aardig, want alle drie lachen ze naar die twee op de brug. Neeltje, de meid, roept ook: „Dá-á-ág!”

Klaas, de oudste knecht, die aan het roer zit, roept: „Dag moidjes!”

En Bart, de kleinste van veertien jaar, zit zóver achteruit op het boord, dat hij bijna in het water hangt, hij kijkt schuin omhoog. Z'n éne hand laat hij door het water slepen. . . . en die ogen van Bart, wat kijken die ondeugend. Bart voert vast iets in zijn schild. . . . Daar heb je het al. . . . Hij berekent de afstand tussen de schuit en de brugleuning. . . . ja! Nu kan het! Hij trekt zijn hand met een vaart uit het water. . . . Floep. . . . Een straal slotwater sproeit omhoog in de richting van Anneketeun en Mieke. Een paar fijne spatjes voelen ze op hun gezicht. Zo'n Bart!

Wacht maar, kereltje. . . . Anneketeun kijkt in het emmertje. Als dat nu eens vol water was. . . . Vol is het niet, maar er zit toch een heel klein beetje water in. Moeder heeft het onder de kraan omgespoeld en toen is er nog een beetje in achtergebleven. Ze rennen allebei naar de andere kant van de brug. Daar komt de punt van de schuit. Neeltje vaart al voorbij. Nu zal Bart wel gauw te zien zijn. . . . Daar heb je hem al met zijn lachende snuit. . . . Rrrrts, een straaltje sijpelt uit het emmertje en komt precies op Barts neus terecht. Dat had hij niet verwacht. Die twee daar op de brug staan net zo krom als het bruggetje zelf, zo vreselijk moeten ze opeens lachen. Bart veegt met zijn mouw de druppels water af.

„Hij huilt,” grinnikt Anneketeun.

„Wat is hij verdrietig,” giechelt Mieke.

Bart balt zijn vuist, maar toch kan hij niet boos kijken, hij lacht. Net als Neeltje en Klaas.

„Dat was net de rechte man raak,” roept Neeltje.

Vrolijk gaan Anneketeun en Mieke het bruggetje af naar de aanlegplaats.

„Boer Beerepoot was er niet bij,” ontdekt Anneketeun.

„Nee, dat zie ik ook,” beaamt Mieke. „Hij zal wel op de boerderij zijn.”

De achterdeur gaat open.

„Daar komt hij zeker,” zegt Anneketeun, en dan als ze ziet wie er uitkomt: „Toch niet! Het is de boerin.”

Vrouw Beerepoot heeft de schuit en de meisjes al zien aankomen. Met vlugge passen loopt ze naar de walstoep.

„Daar hebben we Anneketeun om haar litertje melk,” zegt ze vriendelijk. „Nou, kind, je hebt het nodig, hoor.” Ze glimlacht goedig.

Anneketeun kijkt eens naar de schuit, en vraagt dan:

„Gaat uw man nooit mee naar het land?”

„Ja, ja, maar vanmiddag had hij een boodschap in de stad en daarom is Neeltje in zijn plaats meegegaan. Maar ik kan je wel helpen, hoor!”

Bart stapt uit de schuit en loopt naar vrouw Beerepoot.

Met een bromstem zegt hij: „U moet haar geen melk geven, vrouw!”

„Waarom niet, Bart?”

„Ze heeft me nat gegoooid!”

„Dan zul jij het er wel naar gemaakt hebben.”

„Hij heeft ons eerst met slootwater gegoooid,” verdedigt Anneketeun zich.

„Wat heb ik je gezegd.” De boerin schudt bestraffend met haar vinger naar Bart. „Til maar gauw met Klaas een bus melk uit de schuif, dan zal ik Anneketeun een litertje geven.”

De melk-dampt nog als vrouw Beerepoot ze in het emmertje giet.

„Drink dat thuis maar eens lekker op. Dat zal je goeddoen, kind.” Vriendelijk knipogend geeft ze het emmertje aan de meisjes.

Daar gaan ze weer. Maar nu gaat het veel moeilijker. Langzaam lopen ze in de maat: Eén-twee-één-twee. De melk golft tegen de rand van het emmertje, maar het schommelt er lekker niet overheen. Niks, hoor! Kijk maar eens hoe voorzichtig ze over het kromme bruggetje gaan.

Nu lopen ze al weer in het smalle laantje. Mieke moet even aan de wolven en wilde zwijnen denken. Ze begint opeens te lachen.

„Waar lach jij om?” vraagt Anneketeun.

„Om de wilde beesten, die hier rondlopen.”

Maar wat is dat nu? Wat horen ze voor een leven in de heesters? Takken kraken. De heesters buigen naar links en rechts. . . . Een grote wolvenkop steekt door de struiken en kijkt met glinsterende ogen naar de twee meisjes. De bek, waarin scherpe, witte tanden glinsteren, staat wijd open.

Mieke geeft een gillette van angst en Anneketeun roept: „Ooo!” En ze blijven stokstijf staan.

Daar komt dat dier op de angstige meisjes toelopen. Maar nu zien ze welk dier het is. . . . Nee, een wolf is het gelukkig niet en ook geen losgebroken zwijn uit het varkenshok van boer Beerepoot, maar het is. . . .! Het is Pasja, de herdershond van de boer.

Maar zo'n hond kan ook gevaarlijk zijn. Hoe vaak lees je niet aan

het begin van een boerenerf: *Wacht U voor de hond*. Daarom durven Annেকেun en Mieke geen stap verder te doen. . . . Daar staan ze met het emmertje tussen zich in. En Pasja snuffelt aan Annেকেuns hand. Wat eng, als zo'n hondeneus je vinger aanraakt. Hu, Annেকেun rilt er van. Gelukkig, hij bijt niet, en nu gaat hij verder. Hij gaat vast naar Mieke. Maar als hij langs het emmertje loopt, blijft hij weer staan. . . . hij snuift eens. . . . en snuift nog eens. . . . wat ruikt hij daar? Melk? Ja. . . . hij heeft het goed geroken. Daar in dat emmertje. . . . Zijn grote kop steekt hij brutaal of het zo hoort er in. . . . klok-klok. . . . doet zijn lange liktong, daar gaat die heerlijke melk van Annেকেun nu. . . . En Annেকেun en Mieke durven die grote hond niet weggagen. . . . Wat zeg je daar? Zou jij die hond een schop gegeven hebben? O, ja? 't Zal wel waar zijn! Een schop geven met je mond, dat zou je kunnen. Niet één kind op de hele wereld zou zo'n grote hond een trap durven geven. . . . Nee, hoor! Jij zou daar ook net zo bang gestaan hebben als Annেকেun en Mieke. „Klok-klok-klok,” gaat het maar in het emmertje.

Stil eens! Daar komt een fietser aan. . . . ze horen een bel rinkelen. Ja. . . . daar komt iemand de bocht van het laantje om. Het is boer Beerepoot, en als hij ziet wat er gebeurt, roept hij met barse stem:

„Wat doe jij daar, stoute Pasja?”

Geschrokken trekt de hond zijn kop uit het emmertje. . . . hij hoort best, dat de baas boos is. . . . hij rent tenminste zonder om te zien weg. . . . Druppeltjes melk, die van zijn tong gedropen zijn, wijzen de weg waarlangs hij gevlucht is. Ze horen zijn vlugge poten over het houten bruggetje tikken. Ziezo, dat beest is gelukkig weg.

Annেকেun en Mieke zuchten en lachen meteen weer. Nu hebben ze toch een echt avontuur beleefd. De boer stapt van de fiets af.

„Zo'n ondeugende hond, hè! Waren jullie bang?”

„Een beetje,” zegt Annেকেun. „Ik durfde hem niet weggagen.”

„Ja, je kunt nooit weten, hoe Pasja dat zou opnemen. Hij had wel eens kunnen gaan brommen, maar bijten doet hij nooit. Nu

ben jij je melk kwijt, Anneketeun. Dat is jammer . . . Weet je wat we zullen doen? Ga maar even mee terug, dan krijg je andere van mij, hoor!”

Beerepoot kijkt eens in het emmertje. Er is niet veel van over. „Ga maar mee,” zegt hij luchtig. „We zullen maar denken: brand is erger.”

Met z'n drieën gaan ze weer over het bruggetje.

De boerin is boos op Pasja, en tòch glimlacht ze als ze het half geleegde emmertje ziet. . . .

Schuldig, met zijn kop naar beneden en de staart tussen de poten, kijkt Pasja van de baas naar de vrouw. . . . De boer zegt, dat de kalveren de rest van de melk kunnen opdrinken. Haastig loopt de boerin naar de pomp, boent het emmertje flink schoon en gaat dan naar binnen om er andere melk in te doen.

Buiten wachten boer Beerepoot en de meisjes. „Ik zal jullie even op de fiets thuisbrengen,” zegt de boer. „En Anneketeun, ik laat voortaan Bart de melk wel brengen. Dan hoef jij niet zo ver te lopen. Daar heb je de vrouw al.”

„Ik breng ze naar huis, hoor vrouw,” zegt Beerepoot. „En voortaan moet Bart de melk maar even wegbrengen.”

„Dat is goed bedacht,” zegt ze. En weer knipoogt ze vriendelijk naar Anneketeun en Mieke.

„Kom jij maar op de stang, Anneketeun, en jij achterop de bagagedrager, Mieke.”

Ring-ring. . . . daar gaan ze. Met één hand stuurt de boer en in zijn andere houdt hij het emmertje.

Als ze over het bruggetje rijden, horen ze een raar geluid achter zich. Het komt dichterbij en dan. . . . rrrrts! Daar rent Pasja de fiets voorbij. „Zo'n ondeugd,” zegt boer Beerepoot lachend.

„Daar komt hij me weer achterna hollen.”

In het laantje rent de hond snuffelend de heesters in. Een stukje verder komt hij met zijn hijgende snuit weer te voorschijn.

„Dat doet Pasja nu altijd.”

„Waarom doet hij dat, boer Beerepoot?” vraagt Mieke.

„Ik denk haast, dat hij een muis of rat ruikt. Maar zeker weten doe ik het natuurlijk niet.”

Zo op de fiets zijn ze erg gauw thuis. Ze vinden het maar wat leuk zo en alle mensen, die ze tegenkomen, kijken lachend naar zo'n volgeladen fiets.

Bij het huis van Anneketeun stappen ze af, en de meisjes dragen het emmertje netjes naar de keuken.

„Zo, zijn jullie daar?” zegt moeder, die in de keuken bezig is.

„O, moes, nu moet u eens horen wat we beleefd hebben.”

En dan krijgt moeder het hele verhaal. Ze moeten er alle drie om lachen. Dan gaat Mieke naar huis. Anneketeun zal haar een stukje wegbrengen. Maar eerst krijgen ze hun beloning. Elk een appel. Een grote met vuurrode wangetjes. Mieke wrijft hem langs haar mouw en Anneketeun doet het natuurlijk na. Wat glimmen de appels nu. Ze zijn nu zó mooi, dat ze het jammer vin-

den er in te happen. Maar Mieke kan de verleiding niet langer weerstaan.

„Heerlijk! Helemaal niet zuur,” geniet ze, terwijl ze haar hand langs haar hoofd heen en weer zwaait. Anneketeun zal nu ook maar van haar appel proeven. Op de hoek van het plein zegt Anneketeun: „Ik ga terug, hoor. Kom je morgen weer?”

„Natuurlijk, want ik heb mijn tol en zweep vergeten. Dááág!”
„Dááág! Tot morgen!”

II

DAT HAD ANNEKETEUN NIET VERWACHT

Veertien dagen na het avontuur van Anneketeun en Mieke zijn die twee mijn huis voorbijgegaan. Dat is eigenlijk niets bijzonders, omdat Anneketeun immers bij mij in de straat woont. Maar als Anneketeun en Mieke 's morgens om tien uur, terwijl ze geen vakantie hebben, heel genoeglijk op straat lopen, is dat toch wel een beetje vreemd. Stijf gearmd en vrolijk lachend, net als grote meisjes zijn ze het plein overgestoken.

Waar denk je dat die twee heengingen? Dat kun je niet raden natuurlijk. En je bent vast erg nieuwsgierig, is 't niet?

Stil eens! Daar komen ze weer terug. Ze lopen weer stijf gearmd. Maar wat is dat nu? Mieke doet heel gewoon, maar Anneketeun kijkt zo ernstig! Haar gezicht staat strak in de plooi, er kan geen lachje op overschieten. Wat kan dat betekenen? Luister maar naar wat die twee bepraten:

„Ik wou, dat ik er heen moest,” zegt Mieke.

„Geloof ik niks van,” zegt Anneketeun mistroostig. „Dat zeg je maar omdat je weet, dat jij er niet heen hoeft.”

„Rina Volgers is er ook geweest,” zegt Mieke weer. „En die vond het er fijn.”

„'t Kan wel. . . . maar ik vind het naar en daarmee uit!”

Mieke hoort wel aan Anneketeuns stem dat ze nu alles akelig

vindt. Daar is toch geen praten tegen. Dan moet ze het zelf maar weten, hoor! En Anneketeun loopt maar te tobben. . . . Ze bijt op haar onderlip, dat doet ze altijd als ze iets vervelend vindt. . . . Als je in zo'n stemming bent, praat je liever niet. Dan denk je het liefst maar over alles wat er gebeurd is.

Wie had kunnen denken dat het zó zou lopen. Vanmorgen was ze zo echt in haar schik. Zo'n vrije ochtend is toch maar fijn! Ze had lekker geen school, omdat ze net als Mieke voor onderzoek naar de schoolarts moest. Twee jaar geleden is dat ook gebeurd. 't Was helemaal niet erg. Wel heeft dokter haar toen een vermaning gegeven, dat ze beter moest eten. Dat zal hij nu wel weer zeggen, heeft Anneketeun zorgeloos gedacht. Maar dan zou ze dokter vertellen, dat ze al twee weken lang elke dag een halve liter melk opdrinkt. Ja, dat zóu ze zeggen, maar ze heeft het niet gezegd. . . . ze heeft helemáál niets gezegd. Daar was ze te verbouwereerd voor.

Na het onderzoek heeft de arts tegen de zuster gezegd: „Schrijf u haar maar op voor uitzending naar een vakantie-kolonie, zuster!”

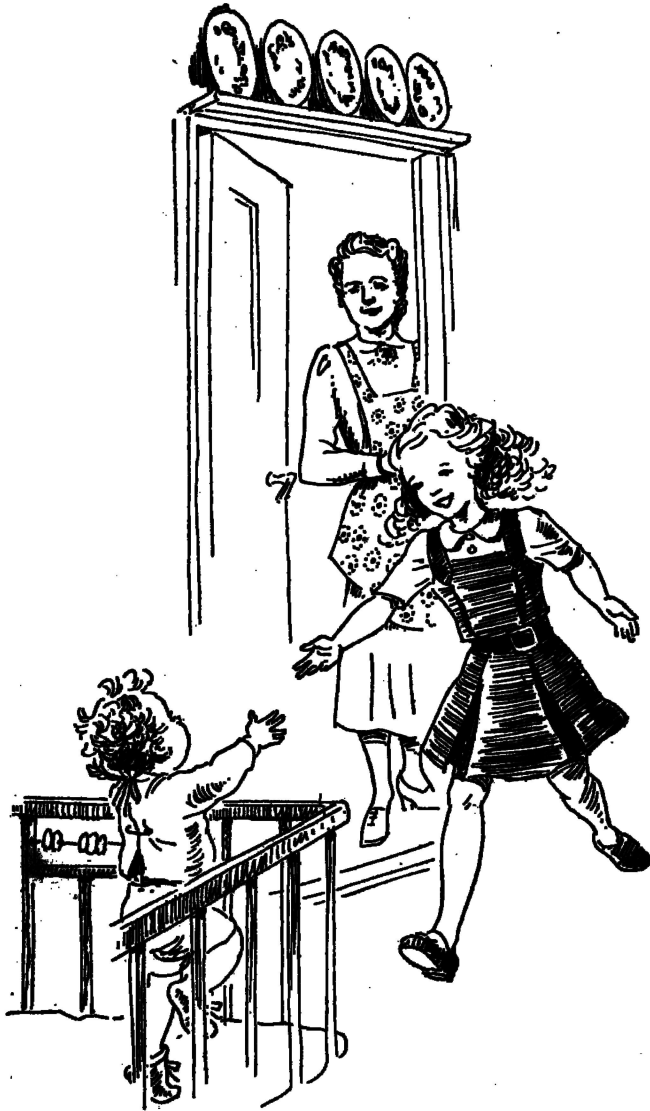
Dat zei de dokter of het iets heel gewoons was, maar zij vond het vreselijk. Zij, Anneketeun, naar een vakantie-kolonie. Zes weken bij vader, moeder en Kees vandaan!

Naar een vreemd huis, met vreemde kinderen en vast wel strenge zusters. . . . Wie zou daar niet tegen opzien? Wat hoor ik jou zeggen: „Ik niet?” O, nee? Helemaal niet? Nou, dan ben jij dapper. . . . Maar als je eens echt weg moest, zou je er misschien ook wel een beetje tegen opzien. . . . En daarom loopt Anneketeun nu zo te tobben, en bijt ze op haar onderlip.

Intussen zijn ze bij haar huis. „Ga je mee naar binnen?” vraagt ze. „Nee,” zegt Mieke. „Ik ga nu liever naar huis. Kwart voor twee kom ik je weer halen. Goed?”

„Ja, hoor! Tot straks dan!” Anneketeun steekt haar arm al door het raampje om de deur te openen. Ze loopt dadelijk naar de keuken, daar hoort ze moeder. Gejaagd zegt ze: „Ik moet naar een vakantie-kolonie, moes.”

„Zo, zo!” Meer zegt moeder niet. 't Is net of ze er even van ge-

schrokken is. Anneketeun ziet dat best, daarom zegt ze hoopvol:
„Ik hoef niet, hè moeder?”

„Dat weet ik nog niet. Maar, ach . . . maak je nog geen zorgen. Het heeft de tijd nog wel een beetje. Zulke uitzendingen gebeuren toch alleen 's zomers. Als jij nu maar zonder zeuren je melk achter elkaar opdrinkt en aldoor iets meer gaat eten, dan hoeft het misschien niet eens.”

„Dàt zal ik doen,” zegt Anneketeun opgelucht. Ze is echt van plan om het te doen. Ze zal meer eten, dat zal moeder zien.

„Zal ik een kop chocola voor je klaar maken?” vraagt moeder.

„Als 't u blijft, moes!” Liever had ze er voor bedankt, maar nù kan ze dat niet doen. Ze loopt moeder achterna de kamer in. Daar staat kleine Kees in zijn box.

„A-teu,” roept hij. „Tomme!”

„Ja, Anneketeun komt, hoor!” En in dezelfde vaart tilt ze Kees uit zijn getralied hokje. Dàt vindt hij fijn.

„Ach, kind,” roept moeder. „Wat doe je nu? Straks wordt het huilen als je hem er weer inzet.”

„Ik zal hem wel zoet houden,” belooft Anneketeun. „Mag hij even mee naar buiten?”

„Ja, hoor, als je je beker hebt leeggedronken. Maar weet je wat, ga vader een eindje tegemoet en neem Kees mee in het trekkarretje.”

„Ja, da's leuk.”

Opgetogen maakt Anneketeun een sprongetje. Moeder neemt Kees over en trekt hem zijn blauwe jasje aan. Wat een echte jongen is hij zo al! Helemaal geen baby meer! Kees merkt, dat hij de deur uit mag. Hij wordt al vrolijk en roept: „Uite-uite!”

„Ja, je mag mee uit,” zegt Anneketeun, terwijl ze in haar chocolademelk roert. Tot het laatste druppeltje, waarvan ze eigenlijk een beetje grilt, drinkt ze de beker uit.

Weer helemaal blij trekt ze het karretje achter zich aan. Hè, alles is nu heel anders dan zo net. Alle zorg is voor niets geweest. Ze blijft even voor een speelgoedwinkel staan. Wat een moois allemaal. Kees vindt dat niks leuk. „Rij-rij,” roept hij.

Verder gaat ze weer. Daar is de gracht al waar vaders kantoor staat.

De klokjes in de hoge toren zingen een leuk wijsje. Anneketeun neuriet het mee. Dan slaat de klok halfeen. Daar komt vader met de fiets aan de hand de kantoordeur uit. „Wel, wel,” roept hij verrast. „Komen jullie me halen? Dat vind ik leuk.”

„Pappa,” roept Kees.

„Dag, jongen.” Vader knuffelt zijn kleine Kees even, en dan steekt hij Anneketeun zijn gebogen arm toe. „Haak in, mijn kind.”

Nu gaat vader niet fietsen. 't Is veel gezelliger met elkaar naar huis te lopen. De fiets duwt hij naast zich voort.

„En?” vraagt vader. „Wat heeft dokter van mijn Anneketeun gezegd?”

„Dat ik naar een vakantie-kolonie moet. Maar moeder heeft gezegd, dat het misschien niet hoeft.”

„Waarom niet?” vraagt vader, niet begrijpend.

„Omdat het toch eerst zomer worden zal, voor ik er heen moet. En als ik steeds mijn melk drink en wat meer zal eten, dan . . .”

„Dat meer eten kennen we langer dan vandaag,” zegt vader. „En bovendien slaat moeder de plank mis, hoor! Ook nu worden er kinderen uitgezonden. Winter en zomer gaat dat door.”

Anneketeun kijkt beteuterd naar vader. „Maar . . . maar vindt u het dan goed?”

„Waarom niet? Als dokter het zegt, moet het gebeuren. Als je niet doet wat hij zegt, hoef je niet naar hem toe te gaan ook.”

„Maar ik vind het zo naar!”

„Ik begrijp wel, dat je er tegen opziet, maar het is heus voor je bestwil, kindje!”

Kindje zegt vader. Als hij dat zegt, gaat hij ernstig met haar praten. Dat doet vader altijd als er iets bijzonders is. Het is wel leuk als hij grapjes met je maakt, maar als hij zo echt vertrouwelijk met je praat is dat toch ook wel fijn. Vader is dan haar kameraad, die het goed met haar meent.

„Ik wil zo graag bij jullie blijven,” zucht Anneketeun. „Daar ben ik helemaal alleen.”

„Wat je nu zegt, is niet helemaal waar, kindje. Je bent nooit alleen, waar je ook bent. De Here Jezus is altijd bij je. Ook daar in de vacantie-kolonie. En de Heiland wil je ook daar helpen. Tenminste . . . als je het Hem vraagt. Doe je dat, dan zal het je heus meevallen. Er verandert niets, maar jij gaat het anders zien. Dat weet ik zeker! Denk je eens in, dat je terugkomt als een flinke, gezonde, Hollandse meid. . . . En wat zul je ons dan veel te vertellen hebben!”

Nu ze vader zó hoort praten, begint ze er meteen anders over te denken. Eigenaardig, dat Mieke, hóé ze ook gepraat heeft, haar niet tot andere gedachten kon brengen. Anneketeun merkt best, dat vader het zelf helemaal niet prettig vindt en als hij dan toch zegt dat ze er naar toe moet, begrijp je goed, dat vader het alleen wil, omdat het zo goed voor haar zal zijn. Het kan best zijn, dat het net zo zal gaan als vader gezegd heeft. Daarom zegt ze: „Het lijkt me al lang zo erg niet meer. Wanneer zou ik er heen moeten, vader?”

„Dat weet ik niet, maar ik denk, dat het niet zo heel lang zal duren.”

„Weet u waar ik hoop, dat ik naar toe moet?”

„Naar Gelderland misschien?”

„Hè nee! Ik hoop van Egmond aan Zeel!”

„Laten we het maar rustig afwachten. Vind je ook niet?”

Anneketeun knikt instemmend. Al pratend zijn ze in onze straat gekomen en even later staan ze voor hun huis.

Eerst rijdt vader de fiets de gang in en dan tillen hij en Anneketeun het trekkarretje met huilende Kees er in het huis binnen.

„Uite-uite,” huilt Kees. „Uite-uite!”

„Nee, nee, nu gaan we eten,” troost Anneketeun. En zonder zich iets van die boze Kees aan te trekken, doet ze hem zijn jasje uit en zet hem in de kinderstoel.

„Hier,” zegt ze moederlijk, „daar heb je je lepel en je bord.”

Ze veegt zijn traantjes af.

Nu Kees zijn lepeltje in zijn knuistje heeft, gaat hij er mee op zijn bordje trommelen en zijn verdriet is weer vergeten.

Wat hoort moeder er van op, dat ook 's winters de vacantie-kolo-

nies geopend zijn. Maar ze is het met vader eens, dat het heel goed voor Anneketeun zal zijn. En om zichzelf wat moed in te spreken, zegt ze: „Och, zes weken zijn zo om.”

Onder het eten wordt natuurlijk alleen over de aanstaande wintervacantie van Anneketeun gesproken. Zelfs na het eten moet vader er een eind aan maken door te zeggen: „Anneketeun, je vergeet je dagelijkse werkje.”

Dat is waar ook. Elke middag haalt ze de Bijbel voor vader, en als hij gelezen heeft, mag ze dat zware boek weer opbergen.

Vlug glijdt ze van haar stoel en loopt naar de boekenkast. Daar midden in staat de Bijbel. Vader zegt, dat Gods Woord de mooiste plaats in de kast moet hebben, want het is het mooiste Boek, dat hij bezit. Alle boeken zijn gedachten van mensen, maar de Bijbel is het Woord van God. Wat daarin staat geschreven, is allemaal echt waar.

„Als 't u blijft, vader.” Ze zucht er van.

Vader bladert even en dan leest hij: „Voorwaar, voorwaar zeg ik ulieden, die niet ingaat door de deur in de stal der schapen. . . .

Ik ben de Goede Herder en Ik ken de mijnen en wordt van de mijnen gekend. . . . en Ik stel Mijn leven voor de schapen. . . .”

Anneketeun luistert, en dan dwalen haar gedachten af. Fijn is het een schaapje van Jezus' kudde te zijn. . . . De Goede Herder waakt dan over je. Ook over haar als ze straks ver weg zal zijn. . . .

Stil, ze moet het laatste woord zeggen. . . . „Ik en de Vader zijn één!”

Prompt herhaalt Anneketeun de laatste zin en vader klappt de Bijbel dicht.

Een paar dagen later, als Anneketeun naar school is, komt mevrouw Bergsma bij moeder. Ze komt vertellen wanneer Anneketeun naar de vacantie-kolonie moet, en ook, hoeveel kleren Anneketeun mee hebben moet. Anneketeun gaat naar Egmond aan Zee. Daar vond dokter het 't beste voor haar. En het zal gauw gebeuren ook. Over vier weken. Dat zal dan 10 November worden, en als alles goed gaat, komt ze 20 December weer thuis.

„Dat komt mooi uit. Net voor het Kerstfeest weer thuis,” zegt

moeder blij. „En wat zal Anneketeun het fijn vinden, dat ze naar Egmond aan Zee gaat.”

„Zo, gaf ze de voorkeur aan een badplaats?” zegt mevrouw Bergsma lachend. „Laten we hopen, dat ze als een flinke, gezonde meid het Kerstfeest thuis kan vieren.”

Moeder knikt. „Maar,” vraagt ze, „gaat Anneketeun er alleen heen?”

„Nee, mevrouw, er gaan twee jongens mee.”

„En wie brengt ze er naar toe?”

„Dat zal ik zelf doen, deze keer. We gaan 's morgens met de trein van 8.30 naar Alkmaar, en daar staat een autobus gereed, die alle kinderen uit de omtrek naar Egmond aan Zee zal brengen.”

Moeder vindt het prettig, dat mevrouw Bergsma meegaat. En als deze vertrekt, verzekert moeder haar, dat ze er voor zorgen zal, dat alle kleren en andere dingen, die nodig zijn, klaar zullen zijn vóór 10 November.

III

DE EERSTE DAG

Anneketeun wordt wakker. En meteen zit ze rechtop in haar bed. Het is nog pikkedonker Hoe laat zou het zijn? Ze knipt het lampje op haar tafeltje aan, en nu ziet ze op haar wekkertje dat het even over halfzeven is. Wat vroeg nog Vreemd, dat ze nu zo plotseling wakker geworden is zou ze gedroomd hebben? Ze weet het niet maar veel zin om daarover te piekeren heeft ze niet, want opeens denkt ze aan heel iets anders, en nu heeft ze helemaal geen slaap meer. Ze is klaar wakker Over een paar uur gaat ze naar Egmond aan Zee. Maar stil eens, zou moeder al beneden zijn? Ze luistert aandachtig Ja, hoor, er is gestommel in de huiskamer. Meteen wipt Anneketeun uit bed, schiet haar pantoffeltjes aan, loopt dan zachtjes de trap af en komt onhoorbaar de kamer binnen. „Goemorgen, moes,” groet ze fluisterend.

„Dag, kindje. Ben je al wakker?” Moeder glimlacht. Zo'n Anneketeun! Anders moet ze wel een paar keer geroepen worden voor ze goed en wel naast haar ledikant staat.

Vlug loopt Anneketeun naar het bankje bij de haard. Lekker warm is 't daar. Al vriest het nog niet, toch is het koud, als je zo uit je warme bed komt. Ze kijkt naar moeder, die druk bezig is, en vraagt: „Is vader nog niet beneden?”

„Nog niet, maar hij zal wel gauw komen, denk ik.”

Net heeft moeder het gezegd en daar komt vader de kamer binnen.

„Ik hoorde mijn Anneketeun al,” zegt hij lachend. „Toen durfde ik niet langer boven blijven. En heb je lekker geslapen?”

„Ja, vader. Maar ik werd zomaar wakker.”

„En toen dacht je aan je fijne reis en kon je niet meer slapen, natuurlijk.”

Anneketeun knikt. Vader kan maar precies raden hoe het gegaan is.

„Je zit je daar wel gezellig te warmen,” zegt vader weer. „Maar je moest je vlug gaan wassen en aankleden. Over een uur moeten we de deur uit.”

Dat zal Anneketeun doen. En moeder zal haar even helpen. Er moet nog het een en ander in het koffertje. Moeder heeft nog zoveel te zeggen. Anneketeun moet vooral elke week schrijven. Hier is een briefkaart met vaders adres er op, dan moet ze dadelijk schrijven, of ze goed is aangekomen en hoe het haar daar lijkt.

Daar kan moeder van op aan, hoor!

Om halfnacht zitten ze aan tafel. Vreemd, zo vroeg. Toch is het wel gezellig.

„Toe, Anneketeun, nog één sneetje, hoor! Het duurt lang eer je weer wat krijgt.”

„Ik heb er al twee op,” zucht Anneketeun. „Ik heb niet veel trek, het is nog zo vroeg.”

„Het scheelt maar één uurtje. Nog één dunnetje,” zegt vader.

„Jam er op?”

En vader bebotert het sneetje brood en doet er dan een flinke klont jam op.

„Hé, hé, man!” waarschuwt moeder.

„Ik neem er wel één zonder,” lacht vader. „Vanmorgen wil ik Anneketeun nog eens verwennen.”

Anneketeun lacht naar die goeie vader. Opeens zegt ze: „Zou boer Beerepoot deze zes weken als ik weg ben de melk evengoed blijven brengen?”

„Och, dat hoeft niet,” zegt moeder. „Vader gaat wel even aan Beerepoot vertellen, dat je weg bent.”

Er wordt gebeld Wie kan daar nu al zijn?

Vader zal wel naar voren gaan, en even later komt hij terug met? met Mieke.

„Dáág,” zegt ze vrolijk. „Ik kom je even gedag zeggen.”

„Da’s leuk, zeg! Ga je ook mee naar de trein?”

„Graag!” zegt ze. „Gaat Kees ook mee?”

„Nee, die slaapt nog,” zegt moeder. „Vader zal haar alleen wegbrengen. Ik moet op Kees passen.”

Ziezo, de derde boterham heeft ze er toch ingekregen. En nu haar glaasje melk. Dan gaat moeder de tafel afruimen. Ze zal de theepot naar de keuken brengen. Maar wat is dat? Hoort ze het goed? ’t Lijkt wel of Kees roept. Ja, hoor! Luister maar: „Mamma, uite-uite.”

„Mamma komt, hoor!”

Nee, vader zal het wel doen. En even later komt hij met Kees op zijn arm de kamer binnen. Dadelijk loopt Mieke naar de kleine krullebol. Ze vindt hem toch zo lief. Maar Kees heeft geen goeie zin vanmorgen. Hij draait zijn hoofdje om. Hij wil niets van Mieke weten. Maar daar ziet hij moeder. „Mamma, mamma!” Hij steekt zijn armpjes uit.

„Nee, mamma heeft nog geen tijd.” Wel moet moeder gauw een kusje van hem hebben. Dan helpt ze Anneketeun haar mantel aantrekken.

„Doe je vooral voorzichtig,” waarschuwt moeder nog eens.

„Ja, moeder, dat komt wel goed,” stelt vader gerust. „Anneketeun

is nu een grote meid, die alleen uitgaat. Ik wou, dat ik mee mocht."

„En ik," zegt Mieke.

„Dat zal niet gaan, hè Anneketeun," zegt moeder. „Die twee eten teveel. Maar over drie weken ga ik wel naar Egmond aan Zee. Dan kom ik je bezoeken."

„We moeten opschieten," maant vader. „Het wordt tijd."

Nu afscheid nemen. . . . Erg is dat. . . . Nu voel je pas wat het betekent om zes weken bij elkaar vandaan te moeten. Maar moeder en Anneketeun houden zich flink.

„Dag, meiske. Ik wens je een fijne vacantie. En schrijf je vaak?"

„Ja, moeder." Ze omhelst moeder stevig en dan wordt Kees nog eens aan alle kanten geknuffeld. Kees begrijpt er niets van, maar hij ziet wel, dat ze de deur uitgaan. „Uite, uite," roept hij.

„Straks," belooft vader.

Daar gaan ze nu. Anneketeun loopt in het midden. Ze kijkt telkens om naar moeder en wuift dan. Ze steken het plein over. Nu zijn moeder en Kees niet meer te zien.

Bij het station staat mevrouw Bergsma. Ook Joost de Ruyter en Hans Hoek zijn er met hun vaders.

„Daar hebben we Anneketeun ook," begint mevrouw Bergsma.

„Ik was al bang, dat je niet zou komen."

„Het is gauw laat," zegt vader. „We waren toch al vroeg wakker."

„Ja, dat gaat zo," zegt mevrouw Bergsma. „We zullen maar naar de trein gaan, dan kunnen we een fijn plaatsje uitzoeken, hè, jongens?"

't Is een lange rij, die door de contrôle gaat. Heel gauw heeft mevrouw Bergsma een lege coupé gevonden. „Deze zullen we maar nemen."

Vader opent vlug het portier. Anneketeun gaat gauw in een hoekje zitten. Joost en Hans natuurlijk ook. Intussen komen er nog drie dames bij. Daar heb je de conducteur ook al. Mevrouw zoekt de kaartjes op, en Mieke laat met een ernstig gezicht haar perronkaartje zien.

„Jij bent er al,” zegt de conducteur lachend. „Dus jij mag uitstappen.”

Dat doet Mieke, en nu wil de conducteur meteen de deur sluiten.

„Och, conducteur,” zegt vader. „Een ogenblikje. Ik wil graag Anneketeun even goeiedag zeggen.”

Daar is niets op tegen, maar lang kan het afscheid natuurlijk

niet duren, en dan wordt de deur onverbiddelijk dichtgeklapt. Anneketeun weet gauw voor het open raampje te komen, maar Joost en Hans klimmen elk op een bank en nu steken hun hoofden boven dat van Anneketeun uit. Ze praten allemaal druk door elkaar. Je kunt er geen touw aan vast knopen.

't Wordt intussen tijd. De stationschef heft zijn plankje omhoog. Daar gaat de trein . . . en dan klinkt het: „Dááág-dááág!”

Ze wuiven allemaal met hun zakdoeken.

Lang kan Anneketeun vader en Mieke zien staan, maar ze worden al kleiner en kleiner, en tenslotte zijn ze uit het gezicht verdwenen Dan kruipt Anneketeun gauw in haar hoekje en kijkt naar buiten. Huizen glijden voorbij daar zijn ze de stadspoort ook al gepasseerd weg is Enkhuizen Daar heb je de boerderij van boer Beerepoot, ze ziet het duidelijk aan het hoge strodak. Zou ze het smalle, kromme laantje nog kunnen zien, waar ze toen met Mieke Mieke, waar zou die nu zijn? Zou ze met vader mee naar huis gegaan zijn? Of zou ze dadelijk naar school doorgelopen zijn? Nu is vader vast al weer bij moeder en Kees. Nee, daar wil ze niet meer aan denken Als ze haar neus tegen de ruit drukt, is het net of de akkers en weilanden in het rond draaien Leuk is dat! Maar dat houdt ze niet lang vol. Ze zal de telefoonpalen tellen, die telkens onhoorbaar langs het raampje schuiven Ze wil niet aan huis denken, maar tellen verveelt ook gauw, en dan gaat ze in gedachten maar een versje zingen, op de maat van het geluid, dat de trein maakt.

„Heb je er nogal zin in, Anneketeun?” roept Joost.

Ze schrikt er van, ze zat ook zó in gedachten.

„Ja, hoor!”

„Ik ook!” zegt Joost opgetogen. „Ben jij al eens in Egmond aan Zee geweest?”

„Ik niet. Wel in Zandvoort.”

„En ik ben wel eens in Apeldoorn geweest,” zegt Hans.

Joost lacht hem uit. „Dat is toch geen badplaats, jô! Scheveningen, dát is fijn! Daar ben ik eens bijna verdwaald.”

„O, ja?” zegt Anneketeun. „Hoe kwam dat?”

„Nou, ik liep daar achter mijn vader en moeder langs het strand

en zag een man staan, die ezeltjes verhuurde. O, jô, ik had zó'n zin om een ritje te maken, dat ik meteen naar hem toeliep en vergat om het eerst aan vader en moeder te zeggen."

„Had je dan geld bij je?" vraagt Anneketeun.

„Ja, ik had mijn portemonnaie aan mijn riem hangen. Net als nu. Kijk maar! En het kostte maar één kwartje, ik dacht, dat mag vast wel. Nou, jô, ik op die ezel. Ik dacht, dat ik vader en moeder wel zou inhalen, maar het dier liep zo langzaam en toen zag ik ze nergens meer. Ik schrok me naar, zeg! En ik liet me meteen van die ezel afglijden en wilde de andere kant heen rennen, maar die man riep me natuurlijk terug, want ik had nog niet betaald. Ik zei tegen hem, dat ik mijn vader en moeder kwijt was, maar ik mocht van hem niet weglopen, want hij dacht, dat vader en moeder wel naar dezelfde plaats terug zouden komen als ze me misten. En dat was ook zo, want even later zag ik vader al aankomen.

„Mocht je toen nog ezeltje rijden?"

„Ja, gelukkig wel, maar ik kreeg toch een reuze standje."

„Zijn er in Egmond aan Zee ook ezeltjes op het strand?" vraagt Hans.

„Nee, hoor!" zegt mevrouw Bergsma, die het hele gesprek heeft aangehoord. „Die zijn er alleen 's zomers maar. Het is er nu heel stil."

„Hè, ik wou dat we er maar waren," zucht Anneketeun.

Maar eerst moeten ze in Hoorn nog overstappen, en dan zijn ze na een uurtje in Alkmaar.

Daar stappen ze uit en voor het station staan enkele autobussen geparkeerd. De bus, die naar Egmond aan Zee rijdt, moet er ook bij zijn. Mevrouw Bergsma ziet hem het eerst.

De chauffeur opent het portier. „Egmond aan Zee, mevrouw?" vraagt hij. „Zeker naar een vakantie-kolonie?"

„Goed geraden, chauffeur. Naar Blauw Duin," zegt mevrouw. „Instappen, jongens."

Joost en Hans zijn er in een wip in en stormen naar achter. Fijn om door de achterrait te kijken. Dan komt Anneketeun de treeplank op. Voorin de bus blijft ze weifelend staan. Hier en daar

zitten al passagiers. Ook een meisje van haar leeftijd, dat tegen Anneketeun lacht en vraagt, terwijl ze wat omschikt: „Wil je naast me zitten?”

Dat wil Anneketeun graag.

„Ga jij ook naar een vakantie-kolonie?” vraagt het meisje.

„Ja, naar Blauw Duin.”

„Dat is fijn! Ik ook. Dan gaan we samen, zeg. Ik heet Ila Vos.”

„Ik Anneketeun van Esch.”

„Wat een lange naam heb jij! Ik heet eigenlijk Hillegonda. Maar toen ik nog klein was, zei ik altijd Ila, en nu word ik nog zo genoemd. Maar ik vind het niet erg, hoor. Juist wel leuk.”

„Dat is 't ook,” beaamt Anneketeun. „Waar kom jij vandaan?”

„Uit Schagen. En jij?”

„Uit Enkhuizen.”

„Wat zie ik, Anneketeun, heb jij al een vriendinnetje?”

Blij knikt Anneketeun. Ze vindt het maar wat fijn.

„Nu, dan zul jij het best uithouden, hè?” Bemoedigend lacht mevrouw Bergsma naar die twee en dan neemt ze plaats naast de leidster uit Schagen. Even later snort de bus door de straten van Alkmaar. Ila weet veel te vertellen, want ze is hier al vaker geweest. Hier is Vrijdags kaasmarkt en daar vlakbij is een toren, en als de klok gespeeld heeft, komen er net zoveel ruiters uit een deurtje rijden als de klok uren aanwijst. Om elf uur komen er elf, om twaalf uur twaalf, om één uur één, en zo voort.

Dat zou Anneketeun wel eens willen zien. Hè, door al dat gepraat vergeet ze helemaal aan vader, moeder, Kees en Mieke te denken. Wat gaat het nu vlug. Daar heb je warempel de duinen al, en voor ze er erg in hebben, zijn ze al in Egmond aan Zee. Bij de tweede halte moeten ze uitstappen. De chauffeur wijst de weg. Eerst een stukje rechtdoor lopen, de eerste straat linksaf, en dan zien ze meteen Blauw Duin al.

Daar staan ze nu in Egmond aan Zee. Vreemd kijken ze rond.

„Kom maar, kinderen,” zegt mevrouw Bergsma. „We zullen zien, dat we op Blauw Duin komen.”

„Ik had nooit gedacht, dat de vakantie-kolonie midden in de duinen zou staan,” zegt Ila. „Wist jij het?”

„Nee, ik dacht ook, dat het in het dorp zou zijn.”

Als ze linksaf slaan, zien ze Blauw Duin al, net zoals de chauffeur heeft gezegd. Wat groot is het! En zoveel ramen! Anneketeun en Ila gaan een beetje dichters naast elkaar lopen, als ze het grote, ijzeren hek door gaan. Alles is hier ook zo vreemd.

„Wat fijn, dat ik nu al een vriendinnetje heb,” denkt Anneketeun. Samen met Ila is het lang zo naar niet.

Als er aangebeld is, staan ze allemaal op het grote, stenen bordes te wachten. Dan gaat de deur open, en een dienstmeisje laat hen binnen. Ze gaat hen voor naar de kamer van de directrice.

Daar zit de directrice achter een groot bureau.

Anneketeun vindt, dat ze er erg deftig uitziet.

De directrice kijkt alle papieren en bonkaarten na, die mevrouw Bergsma en de mevrouw uit Schagen haar gegeven hebben.

„Ja, hoor, alles is in orde,” zegt ze en drukt dan op een belletje. Hetzelfde dienstmeisje van daarstraks komt weer binnen.

„Wil je juf Toos vragen even hier te komen, Gerrie?”

„Ja, directrice.”

Even later wordt er op de deur getikt en daar is juf Toos. Ze draagt een blauwe japon en een wit schort net als de zusters in het ziekenhuis, alleen heeft ze geen kapje op haar zwarte krullen. Anneketeun en Ila knikken gewillig. Maar net als ze vertrekken willen, zegt mevrouw Bergsma:

„Anneketeun, zal ik de groeten aan vader en moeder doen?”

„Graag, mevrouw!”

„Ik zal hun vertellen, dat je al een vriendinnetje hebt, en dat je het hier best zult uithouden.”

En dan zegt ook de dame, die met Ila meegekomen is: „Zal ik ook jouw ouders vertellen, dat het je hier best lijkt?”

„Als 't u blijft, mevrouw. Wilt u ook zeggen, dat ik al een vriendin heb?”

„Dat komt voor elkaar. Dag jongelui!”

In de lange gang steekt juf Toos de meisjes haar gebogen armen toe en vraagt vrolijk: „Armpje door?”

„Wat een leukerd,” denkt Anneketeun.

„Jullie willen zeker wel graag naast elkaar slapen, en ook aan tafel naast elkaar zitten, is 't niet?”

Dat willen ze dol graag. Blij knikken ze alle twee.

„Dat dacht ik wel,” zegt juf Toos vrolijk. „En nu zullen we kennis gaan maken met de andere meisjes. Ze zijn nu in de speelzaal.”

Ze doen eerst allebei een beetje verlegen tegen al die meisjes, maar wat valt dat mee. De één is nog aardiger dan de ander, maar ze hebben ook allemaal zo'n eerste dag meegemaakt, moet je denken.

Lien Blanke, die hier al vier weken is, vertelt, dat het maar wát fijn in de vacantie-kolonie is, en dat juf iedere avond een mooi verhaal voorleest.

„Maar je moet hier wel veel eten,” zucht een ander meisje.

Ja, dat eten, daar zien Anneketeun en Ila wel een beetje tegen op.

„O, dat valt best mee, hoor! Ik at eerst ook niet veel, maar nu vraag ik altijd om meer,” troost Lien.

„Hoor, daar gaat de gong al. Nu moeten we aan tafel.”

Dan gaan ze met juf Toos naar de eetzaal. Lien loopt naast Anneketeun en die natuurlijk naast Ila.

„We eten rode kool,” raadt Lien. „Ik ruik het al. Vinden jullie rode kool lekker?”

Ja, daar houden ze allebei van.

„Gelukkig maar,” zegt Lien. „Want of je er van houdt of niet, je moet het toch opeten.”

„Zouden we ook wel eens uien krijgen?” vraagt Ila.

„Wel eens hutspot.”

„O, bah! Dat eet ik niet.” Ila trekt een vies gezicht.

„Juist lekker!” vindt Lien.

„Aan tafel, kinderen!” roept juf Toos. „Anneketeun en Ila, kijk eens! Hier kunnen jullie gaan zitten!”

„Fijn!” zegt Lien. „Ik zit schuin tegenover jullie.”

Juf Toos schept op elk bord een flinke portie stampot en doet er een lepel vette jus overheen. Lien heeft goed geraden, hoor. Het is rode kool.

Anneketeun denkt: „Dat krijg ik vast niet op!”
En Ila denkt het niet alleen, maar zegt: „Zoveel eet ik niet.”
Juf Toos gaat daar niet op in. Dat hoort ze niet eens.

„Dat zei ik de eerste dag ook,” zegt Lien.
Dan klinkt er opeens een strenge stem: „Stilte!”
Wie zei dat? Juf Toos? Ja. . . . haar stem klonk nu heel anders.

„Eerbiedig. We gaan bidden.” Na het amen wenst juf: „Smakelijk eten, meisjes!”

Anneketeun proeft eens . . . het smaakt best. Maar nog al vet. Thuis zou ze alles niet opgegeten hebben, maar nu moet ze wel. Ze slikt maar steeds nieuwe happen naar binnen. Eindelijk begint de hoge berg op haar bord wat te minderen. Ze kijkt eens naar Ila . . . Nou, die schiet ook al op. Maar Lien heeft haar bord al helemaal leeg.

„Nog een likje, Lien?” vraagt juf Toos.

„Als 't u blijft, juf. O, wat veel!”

„Doe nu maar niet alsof je er bang voor bent. Zo, nu een schepje jus er over, dan glijdt het beter.”

Anneketeun en Ila staren verbaasd naar Lien. En er zijn er nog wel meer, die nog een portie vragen. Maar Anneketeun en Ila zijn al blij, dat ze hun bord leeg hebben.

Na het danken moeten ze gaan rusten. Juf Toos wijst Anneketeun en Ila hun ledikant.

„Vinden jullie de bedden niet netjes?” vraagt juf Toos.

„Prachtig! Heeft u dat gedaan?”

„Die van jullie nog wel, maar ieder meisje maakt altijd haar eigen bed op.”

„Maar dat kan ik niet, hoor juf,” zegt Ila.

„Ik ook niet!” beweert Anneketeun.

„Dat zullen we je gauw genoeg leren. En ga nu maar fijn rusten. Over een uur gaan we naar het strand.”

Het hele stel ligt daar zwiĳgend. Nu denkt Anneketeun aan huis. Hè, ze zou zo wel naar huis willen vliegen. . . . hóe leuk het hier ook is. Als ze moes maar eventjes kon zien, en Kees . . .

„Weg met die gedachten, doe niet zo kinderachtig,” vermaant ze zichzelf.

Ze kijkt eens naast zich. Daar ligt Ila. Deze steekt glimlachend de hand op, en Anneketeun lacht terug.

Als ze de gong weer horen, begrijpen ze al wat dat betekent. Ha! Het rustuur is om.

Daar verschijnt juf Toos weer op zaal. „'t Is tijd, kinderen. De melk staat al klaar.”

In een oogwenk staan alle meisjes naast hun bedden. Dan roffelen ze de trap af. Zo'n bekertje melk smaakt lekker.

„Jassen aan,” roept juf Toos. „We gaan naar 't strand.”

Terwijl ze zich in de gang aankleden, komt Lien naar Anneketeun en Ila toe en zegt: „Wij gaan naast elkaar lopen. Goed?”

Dat vinden Anneketeun en Ila best.

Voor het huis worden ze opgesteld. Anneketeun kijkt nog eens bewonderend naar het grote gebouw. Lien merkt dat en daarom wijst ze aan: „Daar is de keuken, en daar de badkamer, en daar bij die ramen is onze slaapzaal.”

Anneketeun knikt maar eens, en dan roept juf Toos: „Voorwaarts.”

Daar gaan zel

„Zeg, moet je luisteren,” zegt Lien. „Dadelijk komen we langs het spookhuisje.”

„Spookhuisje?” herhaalt Anneketeun ongelovig lachend.

En Ila vraagt spottend: „Spookt het daar dan?”

„Ja,” zegt Lien in volle ernst. „Lach er heus maar niet om, want 't is echt waar. Alle kinderen zeggen het.”

„Er bestaan geen spoken,” zegt Anneketeun.

„Nou, Dien Mol heeft er in gelegen, en die heeft zelf het spook in de schoorsteen gehoord. 't Is zo'n griezelig huisje! We zijn er zo, dan zul je het zelf zien, hoor! Kijk, daar heb je het al.”

Nieuwsgierig kijken Anneketeun en Ila in de richting, die Lien aanwijst. . . . Daar staat een gebouwtje. . . . Heel gewoon. . . . Wel staat het daar eenzaam. . . .

Ila vraagt: „Waarom moest Dien Mol in dat huisje liggen?”

„Ze kreeg mazelen. En als je een besmettelijke ziekte hebt, moet je apart, want anders zouden de anderen het ook kunnen krijgen.”

Dan horen ze juf Toos zeggen: „Laten we een liedje zingen. Wat zal het zijn?”

„De pæden op, de lanen in,” roept een meisje.

Juf zet zelf in en dan klinkt uit zestien kelen het frisse marsliedje. Nu lopen ze meteen fijn in de maat.

Lien zegt: „Kijk, daar komt ouwe Teun aan.”

In de verte zien Anneketeun en Ila een man, die naast een paard en wagen loopt.

„Wie is dat, ouwe Teun?” vraagt Ila.

„Dat is een schelpenvisser. 't Is toch zo'n aardige man. Hij zegt ons altijd goeiedag en als je om mooie schelpen vraagt, krijg je ze vast.”

Intussen zijn ze vlak bij de oude man. Deze laat zijn paard stil houden, en ook de meisjes blijven allemaal staan.

„Dag, juf, dag, kinderen,” groet hij.

„Dag, Teun! Dáágl!”

„Zeg, Teun,” begint juf Toos. „Nu hebben we een meisje, en dat heet net als jij!”

„Dat is leuk. Waar is Teuntje?” Onderzoekend kijkt hij het clubje langs.

„Daar staat ze.” Juf wijst naar Anneketeun.

„Dag, Teuntje,” zegt Teun, zijn hand opstekend.

„Ik heet Anneketeun!”

„Dat is nog veel mooier! Nou, jij krijgt vast een paar mooie schelpen van me, hoor!”

„Kom, meisjes, we gaan verder,” zegt juf Toos.

„Dag, Teun. Tot morgen!”

Daar gaan ze weer.

„Vooruit, peerd,” zegt ouwe Teun en zet koers naar huis. En de meisjes naar het strand. Ze zijn er vast gauw, want Anneketeun hoort de zee al grommen. Opeens. . . . Daar heb je het strand. . . . Vlak voor hen ligt het grote, onafzienbare watervlak. . . . Veel wind is er niet, maar toch komen grote rollers, over elkaar tuimelend op het strand aan. Heel ver weg varen schepen. . . . Nu gaan ze op het strand spelen. Juf Toos weet zulke gezellige spelletjes. Drie is te veel, kat en muis en zakdoekje leggen. Echt leuk. De tijd vliegt om. . . . Een uurtje duurt niet lang als je fijn speelt. Dan gaan ze weer naar huis, waar ze zich tot etenstijd in de speelzaal gaan vermaken. 't Is wel eigenaardig, maar Anneketeun en Ila hebben allebei flink trek. Zou dat door de zeelucht komen? Ze eten elk wel vijf boterhammen. En dan? . . . Dan

komt het fijnste halfuur van de dag. Juf Toos gaat voorlezen. Vandaag is de geschiedenis van Daniël aan de beurt. Juf leest voor, hoe boze mannen, die jaloers op Daniël waren, naar koning Darius gingen en vertelden, dat Daniël ongehoorzaam was aan de koning. Want de koning had bevel gegeven, dat niemand meer de knieën voor God mocht buigen. En Daniël had het toch gedaan.

Anneketeun kent die geschiedenis al. Ze weet, dat de koning Daniël nu in de leeuwenkuil moet laten werpen. Maar het is zo'n mooi verhaal, ze wil het best nog eens horen. En de leeuwen doen Daniël niets. Dat komt omdat God hem beschermt. Wat is koning Darius dan blij, als hij de volgende morgen merkt, dat Daniël nog leeft. En wat doet de koning dan? Hij laat de boze mannen, die Daniël verraden hebben, in de kuil werpen. Die worden niet door God bewaard, nee, die worden door de leeuwen verscheurd.

Anneketeun zucht er van. Dan slaat juf Toos de kinderbijbel dicht. Het is bedtijd. De eerste dag is voorbij, en het is Anneketeun en Ila reusachtig meegevallen, ze zullen het hier best uithouden.

IV

EEN FIJNE DAG VOOR ANNEKETEUN

Drie weken zijn voorbijgegaan, nee, eigenlijk zijn ze voor Anneketeun omgevlogen.

Vandaag is het mooi, droog weer. Trouwens alle drie weken heeft Anneketeun het best met het weer getroffen. 't Heeft niet gevoren, niet gesneeuwd. Wel eens gestormd. Dat vond Anneketeun helemaal niet erg. 't Was juist echt om tegen zo'n harde wind in te lopen en dan later, met de wind in je rug, ging je vanzelf. En 's avonds als ze dan thuis waren, hoorden ze de wind om het huis gieren, en het fijne stuifzand tegen de ramen tikkelen. Anneketeun vond het wel een beetje griezelig als de

wind zo huilde, maar eigenlijk toch wel gezellig als je zelf zo veilig en warm binnen zat.

Maar vandaag is het kalm weer en Anneketeun is in een prettige stemming op het strand aan 't spelen. Ze is echt blij van binnen. Alles wat ze doet vindt ze even fijn.

Wat zeg jij? Denk jij dat je wel weet, waarom Anneketeun zo blij is? Raad dan eens! Omdat het zulk mooi weer is vandaag? Omdat ze mooie schelpen van oude Teun zal krijgen? Misschien omdat ze vandaag haar lievelingskostje heeft? Niks hoor! Het lijkt er niet op! Ze is zo blij, omdat. . . omdat moeder en Kees vanmiddag komen. Ja, het zal voor Anneketeun een fijne dag worden.

Nu spelen ze haasje over met elkaar. Anneketeun moet „bok staan”. Telkens gluurt ze het strand langs. Opeens gaat ze recht-op staan.

„Dat is flauw,” roept Joke de Wit, die net klaar staat om te springen. „Toe, ga nu voorover staan.”

„Ja, maar daar komt Teun aan!”

„Laat maar komen,” roept Joke terug. „Toe, bukken.”

Anneketeun staat al gebogen, maar ze heeft nu alle aandacht bij oude Teun. Als ze aanstonds springen mag, laat ze haar beurt voorbijgaan. Want ze moet Teun spreken. Gisteren heeft hij haar mooie schelpen beloofd, die wil ze aan Mieke geven, dan kan moeder ze meenemen. Nu komt Teun al dichterbij. Anneketeun kan niet wachten tot hij bij hen is. Ze loopt naar hem toe en roept: „Heb je er aan gedacht, Teun?”

„Ja, hoor, Teuntje,” zegt hij plagend. „Drie heel, heel mooie. Ho maar, peerdje.”

Intussen zijn alle meisjes om Teun heen komen staan. Glimlachend kijkt de goeie baas naar de nieuwsgierige meisjesgezichten. Hij strijkt gewichtig langs zijn ringbaardje en haalt met geheimzinnig gebaar zijn koperen tabaksdoos uit zijn broekzak.

„Nu zullen jullie zien, wat je nog nooit hebt gezien.” Hij houdt de doos omhoog en zegt: „Daar zit het in.”

„Laat nu zien, Teun,” roept Ila.

„Nee, nee! Ik zal jullie eerst iets vragen. Hebben jullie wel eens een stopnaald met twee ogen gezien?”
„Ik niet,” zegt juf Toos. En de meisjes roepen allemaal: „Ik ook

niet.”

„Dat kan toch immers niet,” zegt Ila. „Een naald heeft toch maar één oog.”

Teun staat maar te lachen. Hij doet de doos open en haalt er een kromme naald uit.

„Er zit maar één oog in,” roept juf Toos.

„Dat weet ik wel. Ik zei toch ook niet, dat er twee in zaten, maar ik vroeg of u er wel eens één met twee ogen gezien had. U ziet hem nu toch met uw twee ogen. Waar of niet?”

Ze proesten van 't lachen. 't Is een mooie, hoor, die ouwe Teun! Dan pakt hij een kistje, dat op de wagen staat. „Hier zijn de schelpen.”

„Oooooo,” roepen de meisjes.

„Je moet ze aan je oor houden, dan kun je er de zee in horen ruisen, ook als je thuis bent. Hier, Teuntje, deze drie zijn voor jou.” Ze houdt er één aan haar oor. „Zzzzz,” gaat het. Ja, hoor, net als de zee.

„Mag ik ook eens luisteren?” vraagt Ila.

En juf Toos wil ook graag zo'n schelp in haar handen hebben.

„Krijg ik er ook een van je, Teun?” vraagt ze.

„Ja, zeker, juffrouw. 't Komt voor elkaar.”

Terwijl de anderen om beurten de schelpen mogen zien, staat Anneketeun naast het paard en klopt het op de nek.

„Wil je er eens op zitten?” vraagt Teun.

Anneketeun kijkt verrast op. Nou, of ze dàt will

In een wip tilt Teun haar boven op de zwarte bles.

„Vort, peerdje.” En de oude lobbjes sjokt verder met Anneketeun op zijn sterke rug.

Glimlachend loopt ouwe Teun er naast, zijn ogen glinsteren van stille pret, maar intussen houdt hij toch een oogje in 't zeil.

Anneketeun klemt zich aan het tuig vast. Het valt haar toch niet mee. Het is zo hoog en het wiebelt zo. Bij elke stap, die het paard doet, schommelt ze heen en weer. Griezellig! Maar toch vindt ze het wel een beetje leuk ook, vooral omdat de andere meisjes er joelend van pret omheen lopen en bewonderend roepen: „Wat zit je hoog! Hoe durf je!”

En Anneketeun zit maar te lachen. Te lachen met een bang gezicht.

Een paar honderd meter verder laat Teun zijn paard halt houden en helpt Anneketeun er weer af. „Zo! Heb je nu lekker paardje gereden?”

„Nou, 't was fijn, Teun. En welbedankt, hoor!”

„Dááág!” roepen de meisjes allemaal. En ouwe Teun gaat weer verder. Juf Toos, die is blijven wachten, klapt in de handen.

Ze hollen gauw naar haar toe. Weer worden de mooie schelpen bekeken. De anderen zijn wel een beetje jaloers op Anneketeun. Het is nu tijd om naar huis te gaan. Op de terugweg belooft Anneketeun aan Ila: „Jij krijgt ook zo'n schelp van me.”

„Ik dacht, dat je ze aan Mieke zou geven.”

„Dat was ik ook eerst van plan, maar ik wist niet, dat ik zulke grote zou krijgen. Mieke heeft vast liever één grote, dan drie kleine. Nu kan ik er moeder en jou ook elk één geven.

Dan is Ila blij, niet alleen met de schelp, maar ook omdat ze voelt, dat ze een echt vriendinnetje van Anneketeun is, net als Mieke.

's Middags aan tafel hebben ze nog schik om de rit van Anneketeun. Hoe durfde ze op zo'n groot paard te zitten. . . . Nee, dat zouden er haar niet veel nadoen.

Eindelijk is het halfdrie, het bezoekuur! Nu zullen moeder en Kees wel gauw komen. Ongeduldig wacht Anneketeun. Telkens als er bezoek binnenkomt, denkt Anneketeun dat het voor haar is. En eindelijk, ja hoor! Hoera! Daar heb je ze. Moeder heeft Kees op de arm. Anneketeun rent naar hen toe. „Dag moeder, dag Kees!”

Wat een blij weerzien. Ze zoent hen om beurten of er geen eind aan komen zal. Dan gaat Anneketeun vertellen van Ila, van oude Teun, van het strand, van juf Toos. Ze babbelt van alles door elkaar heen. Moeder is blij, dat Anneketeun het zo naar haar zin heeft. En ze vindt, dat Anneketeun er zo best uitziet. Haar kleur is veel frisser en haar wangen zijn ook voller geworden. Moeder is maar wát blij, dat Anneketeun naar de vacantie-kolonie is gegaan. En dan gaat moeder vertellen. Van vader en van Mieke. En van Kees, die een ongelukje heeft gehad. Ja, er lag een groene erwt op de grond, die zeker gevallen was. Toen heeft die domme Kees hem gepakt, en . . . in zijn neusje gestopt, en hij riep maar steeds: „Neus in, neus in.” Vader heeft geprobeerd de erwt er uit te halen, maar dat lukte niet, de erwt zat al veel te hoog. Wat

was dat gevaarlijk! Toen is vader met hem naar de dokter gegaan, en die heeft de erwt er met een fijn tangetje uitgehaald.

Anneketeun pakt Kees beet. . . . „Nooit weer doen, hoor!”

Kees lacht. „A-teu, A-teu,” roept hij.

„Hij kent me gelukkig nog goed, hè moes?”

Dan wil moeder ook met Ila kennismaken. Anneketeun gaat haar even halen. Dan denkt ze ook meteen aan de schelp, die ze aan moeder zal geven.

Kees is eerst een beetje bang voor Ila. Hij kruipt achter moeder weg, maar dan ziet hij, dat Anneketeun iets aan moeder geeft. Een mooi ding, dat ze aan haar oor houdt. „Mamma, hebbe,” roept Kees.

„Kom maar,” zegt Ila, „ik heb er óók een.”

En ja, hoor, nu wil Kees wel bij haar zitten.

Ila duwt de schelp tegen zijn oortje. „Hoor, de zee!” zegt ze.

„See-see,” praat Kees haar na.

Zo vliegt het bezoekuur om. Veel te vlug naar Anneketeuns zin. Ze schrikt er van, als de gong gaat. Nu al tijd! Wat vindt Anneketeun het naar om afscheid te moeten nemen van moeder en Kees. Toch houdt ze zich flink. Ze moet wel even op haar lip bijten, maar tranen komen er niet. En moeder zegt: „Over drie weken ben je weer bij ons, meiske!”

Als moeder en Kees pas weg zijn, vindt Anneketeun eerst alles even naar. Trouwens alle meisjes, die bezoek gehad hebben, zijn een beetje stil. Juf Toos merkt het best.

„Kom,” roept ze. „We gaan nog even een spelletje doen. Help me maar de stoelen klaar zetten, dan gaan we de stoelendans doen.”

Terwijl ze zingend om de stoelen heen lopen, vergeet Anneketeun langzamerhand haar verdriet. Het is ook zo spannend. Iedere keer als juf op haar fluitje blaast, probeert Anneketeun gauw een lege stoel te pakken te krijgen. Ze heeft het veel te druk om aan moeder en Kees te denken.

En 's avonds aan tafel is ze weer net zo vrolijk als altijd.

WAT IS DAT NU JAMMER

Vandaag is het Vrijdag. Nog drie nachtjes slapen en dan... dan gaat Anneketeun naar huis! Daar verlangt ze toch zo naar! Want hoe gezellig het hier ook is, er is maar één thuis. Gelukkig, dat ze net voor Kerstmis thuis is. 's Morgens mag ze dan met vader naar de kerk, en 's middags gaan ze met z'n allen naar het Kerstfeest van de Zondagsschool. Terwijl Anneketeun daaraan denkt, wordt ze zo echt blij van binnen... en toch... toch voelt ze zich niet zoals anders... ze is zo moe... Gek is dat. 's Morgens gaan ze de duinen in, verstopperkje spelen. Anneketeun probeert gewoon mee te doen, want ze wil aan de andere meisjes niet laten merken, dat ze zich zo naar voelt. Onder het spelen vergeet ze de moeheid een beetje, maar op de terugweg voelt ze zich echt ziek.

's Middags aan tafel valt het juf Toos op, dat Anneketeun niet opschiet met eten.

„Dooreten, Anneketeun,” maant ze.

Anneketeun zucht eens, ze heeft helemaal geen trek, maar toch begint ze wat vlugger te kauwen. En eindelijk is het bord leeg. Voor de tweede portie bedankt ze. Ze is veel te blij, dat ze klaar is. Wat gek, anders heeft ze nooit zin om 's middags naar bed te gaan, maar nu wel. Als ik straks weer opsta, is het misschien wel helemaal over, denkt ze. Maar nee hoor, na de rusttijd is Anneketeun nog even moe. Toch kleedt ze zich aan om mee naar het strand te gaan. Tijdens de wandeling daarheen en tijdens de spelletjes wordt Anneketeun hoe langer hoe stiller. Eindelijk gaan ze naar huis. Brood eten en dan naar bed... Het liefst wilde ze zo gauw ze haar mantel uit had naar bed gaan, maar dat gaat natuurlijk niet. Eerst minstens vier boterhammen eten en dan allemaal tegelijk naar boven.

Hoe Anneketeun haar boterhammen naar binnen zal moeten werken, begrijpt ze zelf niet, want op het ogenblik kan ze geen brood

zien, laat staan van opeten. Na het bidden blijft Anneketeun stil zitten kijken.

„Zeg eens, Anneketeun,” vermaant juf Toos. „Begin jij nog te eten, of niet?”

Dan moet het hoge woord er uit: „Ik heb geen trek, juf.”

„Ben je dan ziek?” vraagt juf Toos verwonderd.

En meteen loopt ze naar Anneketeun toe en kijkt haar onderzoekend aan. Dan schrikt juf. Wat ziet ze daar? Allemaal rode plekjes in Anneketeuns hals. Zou ze mazelen hebben of roodvonk?

Voorzichtig polst juf: „Heb je al eens mazelen gehad, Anneketeun?”

„Ja, juf.”

„Ook wel eens roodvonk?”

Anneketeun haalt de schouders op. Wat betekent dat allemaal? Waarom vraagt juf dat aan haar?

„Dus dat weet je niet,” zegt juf dan weer. „Ik vroeg het omdat je rode plekjes in je hals hebt.”

Anneketeun voelt zich wit van schrik worden. . . . Zou het roodvonk zijn? Wat voelt ze zich nu akelig.

Juf Toos heeft medelijden met die arme Anneketeun.

„Geen wonder dat je nu geen trek hebt. Je hoeft niet te eten, hoor! Straks komt dokter, dan zullen we hem vragen wat hij er van denkt, het valt misschien wel mee.”

Bemoedigend strijkt juf Toos over Anneketeuns krullen, en dan loopt ze de rij stoelen langs en zegt:

„Toe, eten jullie nu maar door. Zo erg is het niet.”

Wel ja, juf kan gemakkelijk zeggen, dat het niet erg is.

Anneketeun kan wel huilen. . . . En Ila, vlak naast haar, zegt: „Wat naar, hè!”

Anneketeun knikt spijtig. Ze bijt op haar lip.

Opeens schuift Jannie Visser, die aan de andere kant van Anneketeun zit, met veel lawaai haar stoel achteruit en zegt: „Ik ga niet langer naast je zitten. Je hebt een besmettelijke ziekte. Straks maak je ons allemaal nog ziek.”

Ila kijkt boos naar Jannie. „Stel je niet zo aan,” zegt ze.

Ook juf Toos verbiedt Jannie. Maar toch zegt ze tegen Anneke-

teun: „Kom maar hier bij de centrale verwarming zitten, je bent zo koud.”

Daar zit Anneketeun nu. Helemaal alleen. Jaloers kijkt ze naar de meisjes aan tafel. Als ze nu toch eens roodvonk heeft, dan moet ze aldoor alleen blijven. Dan moet ze . . . dan moet ze naar het spookhuisje. Het spookhuisje . . . Toen ze hier pas was, heeft ze Lien uitgelachen, omdat die aan spoken geloofde. Maar Lien is nu al lang weg, en na die tijd vonden Ila en zijzelf het maar wat leuk om aan alle nieuwelingen te vertellen van het spook in de schoorsteen. Spoken bestaan niet . . . maar Anneketeun heeft al zó vaak verteld, dat het in dat huisje niet pluis is, dat ze het eindelijk zelf ging geloven. En nu moet ze misschien zelf naar dat spookhuisje . . . maar Anneketeun wil tòch niet alleen naar dat kleine huisje, dat daar zo eenzaam in de duinen staat. Dat durft ze niet, nooit! Wie weet hoelang ze daar wel moet blijven. Ooo . . . en nu kan ze ook niet naar huis . . . niet naar het Kerstfeest . . . Ach, ach, die Anneketeun weet geen raad met haar bangheid en verdriet.

Opeens schrikt ze op uit haar gedachten. Het is stil geworden in de eetzaal. Ze gaan danken . . . daarna is het weer even ruoerig als altijd. Nu gaan ze in 't bad.

„Blijf jij maar hier, Anneketeun,” zegt juf Toos vriendelijk. „Jij hoeft niet in 't bad. Dokter zal wel gauw komen.”

Daar gaan de meisjes, en nu blijft Anneketeun achter in die grote, verlaten eetzaal . . . Was ze toch maar thuis bij vader en moeder, dan was alles lang zo erg niet.

De zaal deur gaat open. De dokter, gevolgd door juf Toos, komt binnen.

„Zo, zo, ben jij de kleine patiënt?” vraagt hij vriendelijk.

„Ja, dokter.”

„'t Is Anneketeun,” vertelt juf.

„Ja, ja, we kennen elkaar wel, hè? Word jij nu zo maar een beetje ziek? Laat mij maar eens kijken.”

Met een rimpel boven zijn neus kijkt dokter in Anneketeuns hals . . .

Daar zul je het hebben: Roodvonk. Dadelijk naar de barak . . .

Nee, toch niet! Dokter lacht tegen haar. Zou het niet erg zijn?
„Het valt best mee, Anneketeun. Je hebt waterpokken. Dat is helemaal niet erg. Met een dag of vier ben je weer beter!”
Wat een opluchting is dat. . . . geen roodvonk. . . .

„Mag ze hier blijven, dokter?” vraagt juf Toos.

„Nee, nee, dat mag niet, juf. Hoewel het een licht geval is, moet ze toch voor die paar dagen in de barak. Laat u het ziekenzaaltje maar even in orde maken.”

Nu kan Anneketeun zich niet langer goedhouden. Toch naar de barak! Ze begint hardop te snikken en dikke tranen rollen over haar gezicht. . . .

„Wat nu?” zegt dokter. „Waterlanders? Daar hoef je toch niet om te huilen, Anneketeun? Zó erg is het niet, hoor!”

Anneketeun huilt maar door. . . .

Juf Toos buigt zich over haar heen, en legt haar arm om Anneketeuns schouder. „Vertel mij maar, wat er aan scheelt.”

„Ik ben zo bang,” snikt Anneketeun. „Ik durf niet naar de barak.”

„Waarom niet?”

„’t Is een spookhuis.”

„Een spookhuis?” herhaalt juf. „Hoe kom je daar nu bij! Ik wou jou wijzer hebben, Anneketeun. Spoken zijn er helemaal niet. Droog jij je tranen maar, hoor!”

Medelijdend kijkt dokter naar zijn kleine patiëntje. „Het zal je best meevallen daar in het zaaltje.” En dan knijpt hij glimlachend in Anneketeuns wang. „Morgen kom ik je even bezoeken in je nieuwe huisje. Nu ga ik naar de andere kinderen. Dag, Anneketeun.”

„Dag, dokter.”

Nu is ze weer met juf alleen.

„Wat is dat meegevallen, hè?” zegt juf. „Ik was eerst bang, dat het roodvonk zou zijn. Maar zeg eens, dat spookhuisje is toch een rare vertelling. Wie heeft je dat verteld?”

„Lien.”

„En geloofde je dat echt?”

„Eerst niet, maar. . . . maar later heb ik het anderen verteld, en. . . .”

„En toen geloofde je het tenslotte zelf.” Juf moet er om lachen....

„Maar toch vind ik het eng, zo helemaal alleen.”

„Daar ben je heus niet alleen.”

„Gaat u met me mee?” Anneketeun vraagt het hoopvol. Haar ogen schitteren even.... Als juf meegaat.... dan is het niet zo erg.

„Nee. Ik ga niet mee. Zuster Kleinstra zal op je passen. Maar behalve zuster Kleinstra is er nog Eén. Je weet toch zeker wel Wie dat is?”

Anneketeun denkt wel, dat ze het weet.... Zou juf de Here Jezus bedoelen....? Ze durft het niet zeggen....

„Weet je het niet? Ja, toch zeker?”

Anneketeun knikt. Zacht zegt ze: „De Here Jezus.”

„Juist. En als je weet, dat de Heiland ook daar is, hoef je helemaal niet angstig te zijn.”

Nu moet Anneketeun dadelijk denken aan wat vader zei, toen ze samen van kantoor naar huis liepen: „Je bent nooit alleen, kindje, ook daar waakt de Goede Herder over de schaaapjes.... als je het Hem vraagt tenminste.”

Dat alles maakt Anneketeun rustig.... Als ze over vier dagen beter is, kan ze net voor het Kerstfeest nog thuis zijn.

Een half uur later komt zuster Kleinstra haar halen. Ze heeft een deken bij zich.

„We zullen je lekker inpakken en je gauw in je warme bedje brengen.”

Eerst haar mantel aan en dan een das om, en dan wordt ze in de wollen deken gepakt. Alleen het puntje van haar neus steekt er maar uit.

„Kijk eens,” lacht juf Toos. „Daar kan ik net even aan trekken. Dag, Anneketeun. Houd je maar goed. Morgenochtend komen we allemaal even voor je raam kijken.”

Dat vindt Anneketeun leuk.

„Weet je wat ik zal doen?” zegt zuster Kleinstra. „Ik zal je achterop mijn fiets zetten, dan blijf ik er naast lopen.”

En daar gaat Anneketeun.... Weer op de fiets.... net als bij boer Beerepoot.... Heel gauw zijn ze al bij het kleine huisje....

Is dat nu het spookhuisje? Het is van binnen helemaal niet griezelig. Er is juist een echt gezellig kamertje. Twee ledikanten staan er in. Een groot en een klein. Fijn! Zuster slaapt hier ook. Dat is toch wel een beetje een geruststelling voor die bange Anneketeun.

Nu vlug uitkleden . . . maar eerst bidden . . .

Ze buigt haar knieën. Ze bidt nu echt . . . Dikwijls zegt ze haar avondgebed op, zonder er bij te denken.

Maar nu . . . nu heeft ze zoveel te danken, omdat het allemaal zo meegevallen is. Maar ze heeft veel te bidden ook, of de Here Jezus haar gauw beter wil maken, zodat ze met het Kerstfeest weer thuis kan zijn . . .

En dan stopt zuster haar warmpjes toe.

„Ga maar lekker slapen. Heb je nog dorst misschien?”

„Ja, zuster.”

Gulzig drinkt Anneketeun. Hè, wat smaakt water toch lekker als je dorst hebt. En dan slaapt Anneketeun gauw in. Ze is zo moe . . . zo vreselijk moe . . .

„Zo, zo, Anneketeun, ben je wakker?” vraagt zuster Kleinstra de volgende morgen, als ze ziet, dat Anneketeun haar ogen opent. Anneketeun zucht en zegt: „Ja, zuster!”

Je hebt vast lekker geslapen, want je bent niet één keertje wakker geweest vannacht.”

Anneketeun knikt en vraagt: „Hoe laat is het nu?”

„Bijna negen uur,” zegt zuster en terwijl ze op haar polshorloge kijkt verbetert ze: „’t Is zeven minuten vóór negen, als je het precies wilt weten.”

Wat heeft ze lang geslapen. Ze voelt zich niet zo moe meer en ze gaat rechtop in bed zitten.

Daar komt zuster Kleinstra met een presenteerblad waarop een kop thee damp, en een paar beschuitjes liggen.

„Heb je daar trek in?”

„Ja, zuster. Lekker!” Het smaakt haar best.

Zo, nu gaat zuster haar wassen en haar krullebol borstelen.

Dan moet Anneketeun weer lekker onder de dekens.

Een half uur later hoort Anneketeun buiten een druk gepraat en gegiechel, dat steeds dichterbij komt. Dat zal juf Toos zijn met de meisjes. Anneketeuns ogen glinsteren. Nee, maar! Daar heb je Ila al voor het raam.

„Dáág!” roept ze opgewonden. „Hoe gaat het er mee?”
„Best hoor!” En van blijdschap gaat Anneketeun rechtop in bed staan.

„Wil jij wel eens gauw onder de dekens kruipen,” roept zuster Kleinstra. En meteen staat ze naast het bed om Anneketeun er

weer onder te stoppen. „Zo kun je ook wel naar buiten kijken, hoor!”

De hele club verdringt zich bij het raam om een plaatsje vooraan te krijgen. Niet alleen om Anneketeun te zien, maar ze willen ook graag weten hoe het spookhuisje er van binnen uitziet. Juf Toos heeft moeite om vooraan te komen, maar het gelukt haar toch.

„En, hoe gaat het?” roept ze vriendelijk.

„Best, juf.”

Dan roept juf Toos nog iets, maar Anneketeun haalt haar schouders op, ze kan het niet verstaan, want al die meisjes maken zo'n lawaai.

Juf Toos treedt nu streng op: „Meisjes, allemaal stil zijn!”

Dat helpt direct. Zo, nu kan zuster weer wat zeggen.

„Kun je wennen in je nieuwe huisje?”

Anneketeun knikt.

„Dat dacht ik wel. Vanmiddag kom ik even vragen, wat dokter gezegd heeft. Nu gaan we naar het strand. Dag, Anneketeun! Dag, zuster!”

„Dag, juf Toos.”

Dan laat de drukte buiten weer op.

„Dáág! — Houd je maar taail — Beterschap hoor! — Dag, Anneketeun!” Alle meisjes roepen door elkaar.

Dan gaan ze allemaal weer netjes in de rij. Anneketeun ligt hen stil na te kijken. Hè, was ze er ook maar bij. . . . Maar dat kan niet. . . .

Zuster Kleinstra geeft Anneketeun een mooi boek. „Ga maar wat lezen.”

's Middags komt dokter bij Anneketeun kijken. In één oogopslag ziet hij, dat het gelukkig niet zo erg is. Maar ja, ze moet toch een paar dagen in bed blijven en besmettelijk is het natuurlijk ook. Toch is het erg meegevallen. En dan zegt dokter: „Als het zó doorgaat, zul jij vóór 't Kerstfeest weer op zaal bij juf Toos zijn!” „Maar. . . . ik zou vóór het Kerstfeest toch weer naar huis gaan!” zegt Anneketeun teleurgesteld.

„O, ja? Wanneer is je tijd hier eigenlijk om?”

„Maandag.”

„Aanstaande Maandag al?”

Anneketeun knikt.

„Dat is wel een beetje vlug, zeg. Dat kan heus niet, hoor! Maandag mag je pas voor 't eerst je bed uit, dan kun je Dinsdag weer terug naar zaal. Je begrijpt toch wel, dat je dan nog een paar dagen bij ons moet blijven, om weer als een flinke en echt sterke meid naar huis te gaan. Want je bent door die waterpokjes een beetje afgevallen, en zó laten we je niet gaan. Hoeveel was je al aangekomen?”

„Vier pond, dokter.”

„Daar zal nu wel wat afgegaan zijn. We zullen hopen, dat je vóór Nieuwjaar naar huis mag, en dat je dan minstens vijf pond bent aangekomen.”

Anneketeun zegt niets. Alle woorden van de dokter gaan langs haar heen. . . . Alleen dat éne onthoudt ze maar. . . . Met het Kerstfeest niet thuis. . . . Vreselijk. . . . Ze is boos en verdrietig tegelijk.

Dokter en zuster Kleinstra zien het aan haar gezicht. Daarom zegt dokter echt medelijdend: „Wees nu niet zo verdrietig! Je moet toch juist dankbaar zijn, dat je niet zo erg ziek geworden bent.”

Ja, dat zou nog veel erger geweest zijn. Maar dit is toch ook heel naar. Annেকেteun zucht eens. . . .

Dan strijkt dokter over haar krullen en zegt: „Houd je nu maar flink, meiske. Tot Maandag! – Dag, zuster Kleinstra. Fijn, dat u met Kerstmis vrij is.”

Anneketeun pakt haar boek en gaat weer lezen. . . . Maar de gedachten aan huis maken dat ze niets begrijpt van wat ze leest. . . . Hoe moeten vader en moeder het weten, dat ze niet thuiskomt? Wacht, ze zal zuster Kleinstra vragen of ze naar huis mag schrijven. Ja, hoor, dat mag wel. Maar heeft Annেকেteun een briefkaart of postpapier? Nee? Dat is jammer. Zuster heeft hier ook geen papier. Maar straks komt juf Toos en dan zal zuster vragen of zij even een briefkaart laat brengen. Om kwart vóór vier zal ze hier wel langs komen. En ja, hoor, om die tijd

komen de druktemakers er weer aan. Maar ze komen nu niet voor het raam. Alleen juf Toos.

„En wat heeft dokter gezegd?” vraagt ze.

„Over vier dagen zal ze weer bij jullie op zaal zijn.”

„Dat valt mee, Anneketeun!” Juf Toos lacht vrolijk naar Anneketeun. „Ik was bang, dat het wel veertien dagen zou duren. Ben je niet blij?”

Anneketeun schudt heftig van nee.

„Ze wilde liever met Kerstmis thuis zijn,” roept zuster Kleinstra terug.

„Ja . . . dat is jammer. Ik ben er dan ook niet, want met Kerstmis krijg ik een week vacantie.”

Wat is dat nu weer! Juf Toos ook weg . . .

Ila weg . . . een andere juffrouw . . . Het kan allemaal niet erger!

Terwijl Anneketeun zo zit te tobben, belooft juf Toos dat ze straks zelf even een briefkaart zal brengen.

„Kom, kom, Anneketeun! Nu moet je flink blijven, hoor!” roept ze dan. „De meisjes zullen je nog even groeten.”

Dan is het weer een gejoel en een gegil. Anneketeun vergeet even haar narigheid. Ze lacht en wuift naar de meisjes. Maar waar blijft Ila toch? Ze is nergens meer te zien . . . Juf Toos roept de meisjes weer terug in de rij. En dan . . . dan staat Ila opeens helemaal alleen voor het raam. „Ha, Anneketeun. Ik vind er niks an, nu jij er niet bij bent. We hebben helemaal niet leuk gespeeld. Dag, hoor! Maandag kom ik je even gedag zeggen. Dan mag ik een beetje langer blijven. Maar nu moet ik met de anderen mee.” Vlug rent Ila de rij achterna. En Anneketeun blijft met zuster weer in de stilte achter.

's Avonds brengt juf Toos een briefkaart. Ze waagt het er op, hem in de deuropening af te geven en zegt er lachend en waarschuwend bij: „Denk er aan, maak je vader en moeder niet aan het schrikken. Het is zo erg niet. Zuster Kleinstra zal je wel even helpen. Als je vlug voortmaakt, wacht ik er op en zal ik hem voor je posten. Goed?”

„Graag, juf!”

Anneketeun schrijft, dat ze waterpokken heeft en in de barak ligt; dat ze voor Kerst weer beter is, maar dan nog niet naar huis mag.

„Wat moet ik nu nog schrijven?” vraagt ze aan zuster.

„Wel, ik zou zeggen, schrijf, dat ze zich er niet bezorgd over hoeven te maken, dat je het naar vindt, omdat hun Anneketeun een grote, flinke meid is, die zich er best doorheen slaat.”

Anneketeun kijkt wantrouwend naar zuster. Spot ze nu met haar?

„Durf je dat niet te schrijven?”

„Durven . . . best! Maar . . .”

„Maar het is niet waar, wil je zeker zeggen! Maar je kunt het immers wel waar maken. Tenminste als je er om bidt, en . . . als je er ook je best voor doet.”

En dan maakt Anneketeun het briefje aan vader en moeder af, net zoals zuster het haar gezegd heeft. En terwijl ze nog aan het schrijven is, wordt ze zelfs alweer een klein beetje blij van binnen.

Zuster Kleinstra leest de kaart over en dan knijpt ze Anneketeun in de wang. „Nu ben je een dapper meiske.”

Juf Toos wacht om de hoek van de deur. Zij moet ook even lezen wat Anneketeun heeft geschreven. En dan . . . dan haalt ze haar vulpen voor de dag en schrijft ook nog wat op de briefkaart.

Nee, nee, wàt juf Toos schrijft, vertel ik je niet.

Anneketeun mag het zelf ook nog niet weten. Later zal ik het je vertellen, als ze het zelf ook weet.

Juf Toos gaat de kaart op de bus brengen, en Anneketeun blijft met zuster Kleinstra in 't ziekenzaaltje. De dagen duren lang voor Anneketeun. Nu is het dan toch eindelijk Maandagmorgen. Anneketeun voelt zich niet ziek meer. Ze zit rechtop in bed te tekenen. Ze heeft van zuster een schetsboek en kleurpotloden gekregen. Ze tekent nu een jongen met een lampion na. 't Is erg moeilijk, maar 't wordt toch mooi. En als 't af is, gaat ze het kleuren. Anneketeun is zo verdiept in haar tekening, dat ze pas opkijkt als ze opeens een paar vrolijke stemmen hoort in haar kamertje. En wie staan daar zo onverwachts naast haar bed, denk je?

Wat zeg je? Dokter en zuster Kleinstra?

Dat zou toch immers niets bijzonders zijn. Nee, ik hoor het alweer. Je raadt het toch niet. Ik moet het maar vertellen. Het zijn. . . . het zijn: Juf Toos en Ila. . . . Alle twee. Ze hebben de mantels aan en een koffer in de hand. Ze gaan op reis, maar eerst komen ze afscheid nemen van Anneketeun.

Wat is die blij, dat ze binnen mogen komen. Hoeral Ze is niet meer besmettelijk. En morgen mag ze weer terug naar de anderen. Want hoe gezellig zuster Kleinstra het hier ook voor haar maakt, het valt toch niet mee om maar steeds in bed te liggen en niet met de andere meisjes te kunnen spelen.

Juf Toos zegt: „Nu Anneketeun, het ga je goed. Als ik weer terugkom, ben jij al naar huis, we zullen elkaar dus wel niet meer zien.”

Nee, dat denkt Anneketeun ook niet. Ze vindt het erg naar, want ze houdt zoveel van juf Toos. Daarom bedenkt ze vlug: „Maar als u eens in Enkhuizen komt, dan gaat u toch naar ons toe?”

Juf Toos lacht. „Ja, hoor, als ik eens naar Enkhuizen ga, kom ik je vast opzoeken. Wie weet nog hoe! Ik zou Enkhuizen best eens willen zien. Je hebt me er zoveel van verteld!”

„Ik ga ook naar Enkhuizen,” vertelt Ila. „In de Paasvacantie mag ik bij Anneketeun logeren. Haar moeder heeft het gevraagd.”

„Dat vind ik nu nog eens leuk. Jullie zijn dus twee echte vriendinnen geworden.”

„Ja,” zegt Anneketeun. „We zullen elkaar schrijven ook. En in de Paasvacantie krijgt u een ansichtkaart van ons.”

„Dat is afgesproken,” zegt juf Toos. „Maar nu moeten we afscheid nemen, Ila, anders komen we nog te laat.”

Als juf en Ila weggaan, blijft Anneketeun voor het raam wuiven tot ze de hoek omgaan. Weg zijn ze. . . . nu is ze weer alleen. Morgen gaat zuster Kleinstra ook al weg. Het wordt Anneketeun bijna te machtig. Even lijkt het net of ze zal gaan huilen. Maar nee, hoor! Ze houdt zich goed. Nog maar een klein tijdje immers, dan mag ze ook naar huis! Maar eerst wordt het nog Kerstfeest! Het eerste Kerstfeest, dat Anneketeun niet thuis zal vieren.

HET KERSTFEEST VAN ANNEKETEUN

Kerstfeest! Kerstklokken beieren over het dorp. Met haastige stappen en warm gekleed gaan de mensen naar de kerk, want al is het geen „witte kerst”, zoals ze in 't dorp zeggen, het is vandaag bar koud. Iedereen, die buiten loopt, zet z'n kraag hoog op, want vanuit zee komt een harde, koude Westenwind aanwaaien.

Het feestelijk kloggelui dringt ook door tot in de eetzaal van Blauw Duin, waar Anneketeun zit.

„Bim-Bam-Kom-Dan,” roepen de kerkklokken. Maar Anneketeun kan niet komen. Zij moet binnen blijven. De anderen zijn allemaal met juf Ruth naar de kerk. Alleen de directrice is thuisgebleven om op Anneketeun te passen. Ze heeft haar een boek met mooie, gekleurde platen gegeven om zolang te bekijken, want de directrice moest nog even op haar kamer zijn.

Anneketeun zit in het boek te kijken, maar van de platen ziet ze eigenlijk niet veel. Ze moet maar steeds aan thuis denken. Wat zouden ze daar nu doen? Zou vader vanmorgen naar de kerk gaan? Of moeder? Zouden ze daar weer, net als verleden jaar, het „Ere zij God” zingen? Mieke zal ook wel naar de kerk gaan. En als er vanavond Kerstfeest van de Zondagsschool is, mag Kees er ook heen.

Het kloggelui is opgehouden. Wat is het nu stil. Om twaalf uur zal het heel wat drukker zijn, als al de andere kinderen weer thuiskomen. En vanavond zullen ze hier ook Kerstfeest vieren, heeft juf Ruth verteld. Misschien valt het mee, maar Anneketeun stelt er zich niet veel van voor. Was juf Toos er maar bij, dan zou het nog gaan, maar juf Ruth. . . . Dan schrikt Anneketeun van haar eigen gedachten. Nee, dat is lelijk van haar, juf Ruth is heus wel aardig. 't Is alleen nog wat vreemd, omdat ze allemaal zo aan juf Toos gewend waren.

Daar gaat de deur open en komt de directrice weer binnen.

„Zo, Anneketeun. Nu kom ik je halen. Jij mag me vanmorgen

helpen. Er is nog een mooi werkje te doen voor ons beiden. Of blijf je liever platen kijken?"

„Nee, directrice, liever helpen,” zegt Anneketeun zacht. Ze is wel een beetje bang voor die deftige directrice.

„Mooi zo! Kom dan maar mee.”

Anneketeun wordt nieuwsgierig. Wat zou ze moeten doen? Ze loopt de directrice achterna. Die blijft staan bij de speelzaal. Met een grote sleutel maakt ze de deur open. En dan? Oooo...., Anneketeun ziet een denneboom. Het is een mooie grote. Maar hij is nog helemaal groen, er zit nog niets in.

„Zo,” zegt de directrice. „Die gaan wij nu samen versieren.”

Wat vindt Anneketeun dat een fijn werkje. Dat heeft ze nog nooit gedaan. Want thuis versieren vader en moeder de kerstboom altijd als Anneketeun al op bed ligt.

Op de tafel staan twee dozen. Eén met versiering en één met knijpers voor de kaarsen. De directrice zal op een trapje gaan staan om de boom bovenin te versieren en Anneketeun mag de onderste takken doen. Vlug loopt ze heen en weer van de boom naar de doos. Wat een mooie dingen zitten er in. Nu gaat ze een klein, besneeuwd kerkje tussen de takken hangen. En dan een snoezig vogeltje met een echt veren staartje. Hè, Anneketeun zou alles eerst wel eens goed willen bekijken. Maar dat gaat niet, ze moeten vlug voortmaken, want als de anderen uit de kerk thuiskomen, moet alles klaar zijn. Anneketeun geniet. Haar wangen gloeien van opwinding en blijdschap. Eindelijk is alle versiering op. Nu de kaarsjes nog in de houdertjes, en dan mag Anneketeun nog witte en zilveren slingers aangeven, die de directrice kris kras, tussen en over de takken hangt.

Hè, hè, nu is de boom toch helemaal klaar. Bovenin de top staat een schitterende ster, en verder glanzende ballen en zilveren kerstklokjes. Prachtig is het. Anneketeun zucht er van. Dan gaat de deur van de speelzaal weer op slot.

„Je hebt me fijn geholpen, Anneketeun,” zegt de directrice. „Alleen was ik vast niet klaar gekomen. Nog niets verklappen, hoor! Want de anderen mogen de kerstboom pas zien, als het feest begint.”

Nee, dat zal ze niet doen. Dat kun je begrijpen! Anneketeun is maar wat trots, dat ze een geheim met de directrice heeft.

's Middags na de rust is het nog wel even naar voor Anneketeun, als ze de anderen met juf Ruth ziet uitgaan om een wandeling door de duinen te maken. Ze verveelt zich een beetje. Kom, ze zal nog maar eens wat platen gaan kijken. Even later galmt de zware bel door heel het huis heen. Anneketeun hoort het wel, maar het dringt niet tot haar door. Ook niet als er een ongewoon rumoer in de gang is. Dan gaat de deur open. De directrice komt binnen, net als vanmorgen. Maar wat is dat? Wie komen daar allemaal achter haar aan? 't Is haast niet te geloven. Anneketeun wrijft zich de ogen uit. Daar komt moeder aan, dan volgt vader met Kees op de arm, en helemaal achteraan. . . . daar komt Mieke ook! Anneketeun rent op hen af en vliegt vader en moeder tegelijk om de hals. . . . Ze huilt van blijdschap. En Kees roept: „A-teu A-teu.”

Dan droogt Anneketeun gauw haar tranen. Nu lacht ze alweer. Ze schaamt zich een beetje, dat ze daarnet zomaar moest huilen.

„Raar hè?” lacht ze tegen Mieke.

„Niks erg,” lacht Mieke terug.

Dan krijgt Anneketeun kleine Kees op de arm. Vader zegt: „Dat had je niet gedacht, hè?”

„Nee, hoor, vader. Ik vind het fijn!”

„Nu ik je in geen zes weken gezien heb, valt het me op, dat je dikke wangen hebt gekregen, zeg!” zegt vader.

„Ja, ja, mijnheer Van Esch,” zegt nu de directrice glimlachend.

„De zeelucht heeft haar goed gedaan. En éten dat ze kan. Ze ziet nu nog een beetje bleek, omdat ze een weekje binnen moest blijven, maar als ze met Nieuwjaar thuiskomt, zal ze wel weer net zo'n rode kleur hebben, als vóór ze waterpokken kreeg.”

„U heeft eer van uw werk, directrice,” zegt vader. „Ik ben blij, dat ze hier zo flink vooruitgegaan is.”

Dan vertelt moeder, dat juf Toos op de briefkaart had geschreven, dat ze de eerste Kerstdag naar Blauw Duin moesten komen. Dat zou leuk voor Anneketeun zijn. De directrice vond het ook goed. En nu mogen ze het Kerstfeest vanavond hier vieren.

„Maar Mieke, moest jij niet naar het Kerstfeest van de Zondagschool?” vraagt Anneketeun.

„Nee, dat is morgen.”

„Ga je vanavond weer weg?”

„Nee, morgenochtend om elf uur! Vannacht blijven we hier in een hotel slapen.”

O, wat is alles nu heerlijk. Vanmiddag, toen de anderen gingen wandelen, was Anneketeun nog een beetje verdrietig, omdat ze niet mee kon, terwijl ze toch pas zo'n fijne morgen had gehad. Nu schaamt ze zich een beetje over die ontevredenheid, want wat heeft iedereen toch zijn best gedaan om het voor haar zo gezellig mogelijk te maken.

Vader en moeder praten nog wat met de directrice tot de anderen van de wandeling terugkomen. De meisjes vinden het allemaal fijn, dat er bezoek voor Anneketeun is. Ze gunnen het haar best, hoor! Ze is ook al zo lang op Blauw Duin.

Als het halfvijf is, gaat het Kerstfeest beginnen. Netjes in de rij gaan ze naar de speelzaal. Nu de kaarsen branden is de boom nog veel mooier dan vanmorgen, vindt Anneketeun.

Als ze allemaal goed en wel zitten, heet de directrice alle kinderen en ook mijnheer en mevrouw Van Esch welkom op het Kerstfeest in Blauw Duin. Ze hoopt, dat de kinderen, die het Kerstfeest nu niet thuis kunnen vieren, het hier ook prettig zullen vinden. Dan vraagt ze of ze dit feest willen aanvangen door het zingen van: „Komt allen te zamen”.

Juf Ruth gaat voor de piano zitten, ze speelt de eerste regel als voorspel en dan klinkt het: Komt allen te zamen, jubelend van vreugde.

Dan gaat de directrice de Kerstgeschiedenis vertellen. Anneketeun luistert aandachtig. In haar verbeelding ziet ze Maria en Jozef vermoeid een heuvel beklimmen. En als ze daar bovenop staan, zien ze Bethlehem al liggen. Als ze daar eerst maar zijn.... dan kan Maria rusten.... Maar wat een bittere teleurstelling voor die arme Maria, als er nergens, nergens plaats voor hen is. Och ja, er is nog één plaats over, en dat is de stal.... En daar in die stal wordt de Zaligmaker der wereld geboren.... Geen wieg

was er Jozef neemt wat stro, legt dat in een voederbak, en dat is de wieg van de Zoon van God. Wie zal dat geloven? Daar zal de Here God zelf voor zorgen In het veld van Efratha houden de herders de wacht bij hun kudde En aan hen verschijnt een blinkend licht, waarin een Engel staat, die zegt: „Vreest niet, want ziet, ik verkondig u grote blijdschap, namelijk dat u heden geboren is de Zaligmaker, welke is Christus de Here, in de stad Davids.”

En dan komt er een menigte van engelen, die „Ere zij God” zingen.

Na het Kerstverhaal zingen ze met elkaar dat mooie lied.

Nog nooit heeft Anneketeun het zo vol vuur gezongen.

Nu krijgen ze eerst allemaal een kop chocola met een kerstkrans. Mieke zegt tegen Anneketeun: „Wat fijn, dat ik nu zelf kan zien, hoe alles er hier uitziet. Jammer, dat juf Toos en Ila er niet meer zijn.”

„Ila komt in de Paasvacantie logeren,” zegt Anneketeun. „Leuk hè?”

„Ja, hoor!” Mieke vindt het best fijn. Met z'n drieën kun je ook wel vriendin zijn.

Maar dan zijn ze weer stil, want juf Ruth is voor de piano gaan zitten, ze gaan weer zingen: Stille nacht, heilige nacht.

En dan is het feest nog niet afgelopen. Nee, nu gaat juf Ruth nog een verhaal vertellen. Een prachtig verhaal is het, vindt Anneketeun. O, op 't ogenblik vindt ze alles even fijn, maar diep in haar hartje is toch de grootste blijdschap. Dat is, omdat de Here Jezus in die Kerstnacht op aarde gekomen is. Ook voor haar. Ze kan er niet goed over praten, zelfs niet met moeder, die naast haar zit. Maar als ze tot slot zingen: Er ruist langs de wolken, een lieflijke Naam, glanzen haar ogen. Moeder knikt haar eens even toe. Die begrijpt haar Anneketeuntje evengoed wel, al praten ze niet met elkaar.

Aan het eind krijgen alle kinderen een mooi boek. Mieke ook, en zelfs voor Kees is er een prentenboekje.

Vader en moeder mogen nog een uurtje bij Anneketeun blijven, maar kleine Kees kan niet zo lang wakker blijven. Hij ligt lekker

te slapen, die kleine schat. Het wordt nog een prettig uurtje voor Anneketeun, en dan gaan vader, moeder, Mieke en Kees naar het hotel, maar morgenochtend komen ze nog even afscheid nemen. Wat een prettig vooruitzicht voor Anneketeun! De directrice heeft tegen vader gezegd, dat ze dertig December naar huis mag. Vader zal haar dan komen halen. Vijf dagen, och, die zijn zó om. Nee, het is nu helemaal niet naar om afscheid te nemen.

En 's avonds, als Anneketeun voor haar ledikant knielt, zegt ze niet alleen haar gewone gebedje, maar dankt ze de Heiland ook voor deze heerlijke dagen.

Dit was een fijn, nee, dit was het allermooiste Kerstfeest van Anneketeun.

INHOUD

	Bladz.
I. Een avontuur	7
II. Dat had Anneketeun niet verwacht	17
III. De eerste dag	24
IV. Een fijne dag voor Anneketeun	38
V. Wat is dat nu jammer	44
VI. Het Kerstfeest van Anneketeun	56